

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NÚM. 38 — MARÇ - ABRIL DEL 1985

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

DEL PASSAT AL PRESENT

Imatges
que cal
recuperar

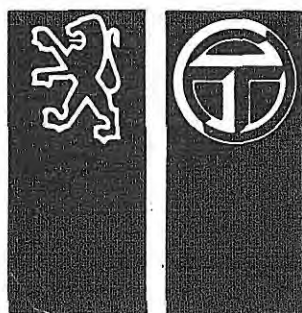
Tenim un
nou Parc
i el futur
de la Plaça
està a debat

Llagostera.
Vista parcial desde la carretera de Tossa-

V. Farnoli.

L'ENRENOU

Pub

**PEUGEOT
TALBOT**

Garatge

Emili Roget

Ctra. Girona a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

**garden center
costa brava**

JARDINERIA

Martinez

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

PÒRTIC

Benvolguts lectors,

Tots ens hem d'alegrar! Després de molts anys d'anar pidolant, després de moltes reunions inútils, després de saber que tot cau pel seu propi pes, s'ha fet la llum: A Llagostera és Festa Major! I ho és de manera totalment nova, si tal afirmació és possible. Enguany, tot i que encara hi ha moltes qüestions per polir cara a futures edicions, la Festa estarà organitzada per una Comissió de Festeigs en la qual intervenen totes les entitats del poble, coordinada i patrocinada per l'Ajuntament, representat per l'Alcalde Josep Puig, el regidor de Festeigs Joan Coll, i el regidor de Cultura Joan Gruart.

Sobre la Festa Major volem aclarir un concepte que creiem malentès. Som els primers a defensar el Casino com institució i per tant reconeixem la tasca desenvolupada al llarg de molts anys, organitzant l'envelat i altres actes. Però la Festa Major, com a acte totalment popular, és quelcom més, són totes les activitats que es desenvolupen al llarg de tots els dies, des de les sardanes al futbol, des de les exposicions a les manifestacions del carrer.

Per tant, i repetint-nos, la Festa Major perquè sigui popular és, fonamentalment, el conjunt d'esforços i la participació dels diferents membres de la col·lectivitat.

Que el poble ho celebri pel seu gust i divertiment, pel sentit lúdic i joios de la Festa!

Sumari

- 3.- Editorial
- 4 i 5.- Reconeixement a Salvador Espriu
- 6.- Llagostera Ràdio
- 7.- Festa Major - 85
- 8.- Coses del poble
- 9.- Acostem la Festa al poble
- 10.- Coses del poble
- 11 a 13.- Informació Municipal
- 14.- Un parc per al poble
- 15.- Parcs i jardins
- 16 i 17.- La noblesa a Llagostera
- 18 i 19.- Llagostera i Almedinilla
- 20.- Temps i coses
- 21.- TV Llagostera
- 22 i 13.- Infantil
- 24.- Una carta
- 25.- Brahams. Cançó de bressol
- 27.- El que semblava inamovible...
- 28.- No estudia tothom qui vol
- 29.- Parlem de Catalunya
- 30.- Opinió
- 31.- Ultra-fòssils i New-ultres
- 32 i 33.- Esports
- 34.- Completi la seva col·lecció

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Concepció Buhigas, Pere Cañigueral, Vicenta Casamitjana, Mercè Carbó, Albert Comas, Núria Comas, Maria Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria Lloset, Isabet Mestras, Cesc Nuell, Jaume Riera, Roser Rodas, Elena Roget, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Ruth Vert, Anna Viñas.

Llagostera, Març - Abril - 1985

Núm. 38

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

Reconeixement a Salvador Espriu

*M'alço vell tronc damunt la vella mar,
Ombrejo i guardo el pas del meu camí,
Reposa en mi la llum i calmo ja la nit,
Torno la dura veu en nu roquer del cant."*

Així, amb la idea de la mort, acaba "Llibre de Sinera". La mort, un tema per excel·lència espriuà, és tractat aquí, de forma definitiva i irremediable, com a culminació d'una vida i d'una obra tal com ara ja és part d'aquesta realitat quotidiana: Salvador Espriu és mort.

Esriu ens ha fet saber: "He donat la meua vida a les paraules" i fent-ne balanç ens diu: "He donat la meua vida pel difícil guany / d'unes poques paraules despallades". Aquest és el seu guany ja per sempre, i per tant, en un pròleg que porta com a títol "L'home jove i el vell" que afegí l'any 1974 a "Ariadna al Laberint Grotesc", ens avisa: "els comentaris als meus mots despallats no han d'afectar per res aquest home cansat, incapaç d'engany i d'autocompassió" que "ha aconseguit... com a únic premi, una glacial serenitat". Afegeix llavors: "El guany és tan ric, que no se n'haurà de queixar mai".

És difícil separar en Espriu vida i obra. Quant aquesta última, ell ha volgut integrar-la a la tradició espiritual de tota la humanitat —de la qual se'n sent hereu— com una aportació de continuïtat. Per això —ens diu en J.M. Castellet— ha buscat el fil secret que uneix les més diverses expressions dels anhels seculars de l'home per trobar un sentit a llurs vides dintre de les interpretacions totalitzadores que, des de diferents civilitzacions se'ns ha obert al llarg de la història. Tanmateix, Espriu ha fet més que això, ha sabut conciliar dins d'una mateixa obra unitària, la problemàtica espiritual, de resonàncies metafísiques, de l'home, amb el seu destí de membre d'una col·lectivitat, sotmesa a tensions socials i polítiques, les quals plantegen els gran temes de la justícia i la llibertat. La seva obra, producte d'una tensió dialèctica entre l'Ésser i el No-res la qual es resol en l'acceptació dels dos contraris, té un moviment intern de cicles recurrents indicant contradiccions personals i històriques col·lectives del temps en què viu.

Però Espriu no ens ha de donar accés al seu secret tal com expressa clarament el títol d'un poema del Mur i el Caminant en el qual diu: "No sabràs mai dels arbres ni de profundes deus, / ni del jardí perdut darrera les muntanyes, / ni del record dels llavis que amb la mort vaig besar. / És fidel i callat el meu antic dolor: / no t'ha d'obrir la porta de les ombres i el clos / on tinc només amb mi els laments de Gadara."

Tot i així ens convida a conèixer la seva visió del món: "Sí, em pots trobar, si goses, / darrera el glacial no-res d'aquesta / porta, aquí, on visc i sento / l'enyor i el crit de Déu i sòc, / amb els ocells nocturns de la meua solitud, / un home sense somnis en la meua solitud."

Salvador Espriu és un home profund que fa una clara i rotunda declaració de principis sobre la llibertat de pensament i de creences, i ell "el vell... si no estima gaire i no odia gens, respecta profundament tothom": "Què és la veritat? / Qui sap si tu, tal volta tu / o també tu. Potser ningú."

Salvador Espriu és un home compromès amb el món ("El somni de llibertat esdevé la cadena / que em lliga ja per sempre al meu cant dolorós") i concretament amb el més pròxim: Sinera (la mítica Arenys) que, per extensió, és Catalunya. Cal dir però que és a Sepharad (Espanya) on inscriu el drama de la guerra civil que tanta desolació i dolor, com en d'altres terres hispàniques, aporta a Sinera.

Salvador Espriu confia en una joventut redemptora: "Només uns dits joves, si encara són nets, / guariran les plagues de l'estesa pell", i fa una proposta de relleu generacional molt sincera: "Ah, joves llavis desclosos després / de la foscor, si sabieu com l'alba / ens ha trigat, com és llarg d'esperar / un alçament de llum en la tenebra! / Però hem viscut per salvar-vos els mots, / per retornar-vos el nom de cada cosa... / Ara digueu: "Nosaltres escoltem / les veus del vent per l'alta

mar d'espigues." / Ara digueu: "Ens mantindrem fidels / per sempre més al servei d'aquest poble."

Salvador Espriu, l'home compromès amb la col·lectivitat, ha descobert també en la seva amplitud l'aventura individual i recomana: "No deixis res / per caminar i mirar fins al ponent" però en aquest camí ha vist que "havent concedit liberalment el seu temps no en pot perdre ni una espurna més. Es deu tan sols a la seva consciència que, si no sonava a pretensió, qualificaria d'estricta, però també d'independent i lliure."

Nosaltres hem dit: Salvador Espriu és, confia,... perquè ell ha cregut que seria si el recordàvem. I el recordem com aquell que ha vist en la poesia "una mica d'ajuda per a viure rectament i potser per ben morir" i el reconeixem alçant-se vell tronc damunt la vella mar, ombrejant i guardant el pas del seu camí, amb la seva veu tornada nu roquer del cant. Que reposi en ell la llum i que la nit sigui calma!

SOBRE LA SEVA OBRA

Esriu es donà a conèixer com a escriptor des de molt jove; als setze anys ja havia publicat un llibre de narracions, "Israel. Esbozos bíblicos". La seva producció de pre-guerra pertany exclusivament al domini de la prosa:

novel·les, com "El doctor Rip" (1931) i "Laia" (1932), i narracions, d'intenció predominantment satírica, com el recull de "Ariadna al Laberint Grotesc" (1935) o d'un elaborat to líric com es ara "Miratge a Citera" (1935) o "Letizia i altres proses" (1937). El gran impacte d'Espriu com a escriptor es produeix a la postguerra, època en què ha publicat la totalitat de la seva obra poètica i teatral. "Primera Història d'Esther" (1948) ha estat considerada unànimement com una de les fites del teatre català contemporani. "Ronda de mort a Sinera" (1960) peça de teatre composta per Ricard Salvat amb textos d'Espriu de procedència diversa, posà l'autor a l'abast d'un ampli sector de públic. L'any 1978 estrenà i publicà, a instàncies de Núria Espert, "Una altra Fedra, si us plau", on reprèn, tot desmitificant-lo, el mite de Fedra.

Les obres poètiques, entre-les quals cal destacar: "Cementiri de Sinera" (1946), "Les Cançons d'Ariadna" (1949), "Les hores" (1952), "Mrs. Death" (1952), "El caminant i el mur" (1954), "Final del laberint" (1955), "La pell de brau" (1960), "Llibre de Sinera" (1962), i "Setmana Santa" (1970), estan envoltades de sentits ocults que només poden aclarir-se en part amb una visió global de tota la seva obra.

L'obra d'Espriu, però de forma molt especial la seva poesia, és complexa i difícil, elaborada amb minuciosa pulcritud i en la qual res no se'ns presenta com a gratuït ni superficial.

Nosaltres hem estat temptats d'examinar-la aquí de forma fragmentada segons els temes més significatius de l'autor com poden ser: el pas del temps, els mancaments, la mort, la solitud, Déu, la guerra fratricida, la llibertat, la llengua, el silenci, la veritat, la solidaritat, el laberint grotesc (la societat dominada pel diner, la hipocresia, les relacions amoroses, el matrimoni, la incomunicació, la incomprensió...) per reconstruir-la després sota el moviment espriuà dels retorns.

Tanmateix el recorregut que hem fet alguns de nosaltres en aquest últim mes a través de la seva obra ha estat tan interessant (no tant per la descoberta de coses noves, sinó per l'aprofundiment en la seva visió del món que ben segur té extenses zones de contacte amb molts de vosaltres) que voldríem recomanar-vos que la coneixéssiu directament. Potser us serà d'interès saber que el nostre recorregut ha estat fet introduint-nos per la poesia amb l'ajuda d'en J.M. Castellet amb el

seu estudi: "Iniciació a la poesia de Salvador Espriu", Llibres a l'abast. 100 (Edicions 62").

I ja per acabar us deixem amb les paraules del mateix Salom que us conviden:

*Si de nou voleu passar,
Ariadna tornarà
a mostrar-vos el camí
que us permeti de sortir.
No hi ha laberint més clar.
Trobareu seients a mà
per als tristos i cansats.
Hom no hi sent miols de gats,
sinó molt nobles cançons,
trèmols d'acordions.
Quant al preu, tan mòdic és,
que penso no cobrar res.*

Collectiu de Redacció

HOME DE LA SELVA

*A tu Salvador Espriu,
de la teva mà en surt pàl·lid caliu,
són brases d'un poema
que potser mai es farà;
un instant per qui es senti viu.*

*Volem fer-te d'aquest vers
un sentiment que no tots hem entès.
Nosaltres aquí, a baix,
estimem la nostra terra
quan s'esbaeix en un no res.*

*Has dit a tothom: Pau
a aquells que anhelan el cel blau.
Salvador que vius entre els vius
els fills d'aquesta terra t'estimen,
vivim catalans si us plau!*

*Home de la Selva, primer narrador
sempre amb caire humanitzador;
"El Dr. Rip", "Aspectes", "Laia",
"Miratge a Citera" i altres proses,
has fet de Catalunya un símbol d'unió.*

*Fins sempre i per sempre et recordarem
Salvador!*

Pere
4 d'abril del 1985

COL·LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERÀ

c/. Sant Feliu

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 23 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

ROSTISSERIA M. DEULOFEU

Donzelles, 31 - Tel. 83.09.62

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUIS CAMACHO MORENO, pintura i

decoració - Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

Llagostera Ràdio *informa*

Comencem en aquest número del Butlletí una sèrie d'escrits que parlaran de Llagostera Ràdio tractant tot el que envolta aquesta emissora municipal que tenim a Llagostera. Anirem parlant del que és, del que significa, de la seva programació, de la part tècnica, ..., en fi, de tot.

Avui farem una mica d'història, aprofitant que fa pocs dies es va celebrar el primer aniversari, que comença en la campanya electoral del partit C.I.U. en les darreres eleccions municipals on es parla per primera vegada de Llagostera Ràdio com un dels projectes que té aquest partit en cas de guanyar les eleccions. Després de la victòria faltava veure si complirien el que havien promès. L'encarregat de fer-ho fou el conseller de Cultura, Sr. Joan Gruart, qui va presentar el tema al ple de l'Ajuntament. Cal destacar que tots els partits que el componen hi van estar d'acord i el projecte es va aprovar per unanimitat, ara el que mancava era

buscar gent que el fes realitat. Per altra banda es féu un concurs públic per a tècnics, els quals presentaren un pressupost dels aparells necessaris per a muntar l'emissora de Freqüència Modulada i s'aprovà el del Sr. Josep Sala de Sta. Cristina d'Aro que ja tenia una experiència reconeguda en haver instal·lat d'altres emissores com per exemple Ràdio Sant Feliu o Ràdio Platja d'Aro.

Quant a la gent per poder tirar endavant el projecte, es contactà amb en Joan Carles Buhigas i en Quim Planella que estaven fent ràdio a Sant Feliu, jo mateix que estava a Ràdio Saturn de Cassà de la Selva, en Pere Vila que no tenia experiència dins el camp però sí moltes ganes i en Jordi Salvador com a tècnic local.

En Joan Carles Buhigas fa les funcions de Director de l'emissora recolzat pels altres i és amb aquest grup que el dia 8 d'abril del 1984 s'inaugura Llagostera Ràdio juntament amb la Llar del Pensionista.

Foto Jovanet

A l'acte hi van assistir personalitats com el Sr. Xavier Soy, Cap de Serveis Territorials de Girona, el Sr. López de Lerma, diputat al Parlament de Madrid per Minoria Catalana, el Sr. Josep Puig, batlle de Llagostera, i el Sr. Joan Gruart, conseller de Cultura.

Va ésser aquest 8 d'abril de l'any passat quan, a les 12 del migdia, es van obrir les portes de bat a bat a tots els llagosterencs que volguessin visitar l'estudi situat al carrer Àngel Guimerà núm. 1, i s'engegaven els aparells per poder fer el primer programa de Llagostera Ràdio. Aquells primers programes van ésser memorables per a tots els qui els vam viure amb el recolzament de tots els llagosterencs. A tothom li agradava la idea i tothom ens animava; el telèfon, el 83.02.12, no parava de sonar; fins i tot hi va haver una senyora a qui se li va quedar la roda dels números del telèfon als dits i va venir personalment a veure'ns donada la impossibilitat de trucar-nos.

L'equip de persones abans esmentades vam realitzar els primers quinze dies de programació i mica en mica s'hi va anar afegint més gent que volia col·laborar.

Vam començar amb una programació indefinida, actualment ja en disposem d'una de ben establerta de la qual ja en parlarem en propers números del Butlletí de Llagostera.

Un primer aniversari ben celebrat

Foto Ventura

Ajuntament de Llagostera

Benvolgut llagosterenc:

Ja som a la Festa Major, la nostra Festa Major. Amb la pretensió de què aquesta constitueixi no solament uns dies d'esplai i diversió sinó un motiu d'orgull en palesar les nostres millors dotes hospitalàries, un grup de gent, representants de les diferents entitats i associacions locals, a convocatòria de l'Ajuntament, hem constituït una Comissió de Festes que compta com a primers poders, amb la voluntat de fer-ho el millor possible.

En ésser el cas de què enguany, l'organització corre a càrrec d'aquesta agrupació pública, tothom podrà adquirir abonaments especials que cobreixen l'entrada a totes les activitats fetes a l'envelat de disabte a dimarts, ambdós compresos.

El preu dels abonaments és de 2.000'- ptes. per matrimoni, per al primer fill o membre de família que s'hi afegeixi 750'- ptes. més, i per als restants 500'- ptes. per c/u. Hi ha també abonaments individuals de 1.500'- pessetes. Quant a les llotges, seran sortejades entre tots els sol·licitants i llur import és de 3.000'- pessetes.

Cal dir també que en l'organització de la Festa hi ha una sèrie d'actes al carrer, gratuïts, que són pagats per l'Ajuntament a través d'un fons destinat a la Festa Major, en el qual també hi té cabuda la taxa de festeigs que es cobra als comerços i industrials.

A fi de facilitar l'adquisició d'abonaments o la sol·licitud de llotges, passarem per casa vostra algun dia de la setmana vinent, en cas de no trobar-vos-hi, sabeu que podeu adreçar-vos a l'oficina de l'Ajuntament cada matí, o bé a la Sra. Carme Ferrer, c/. Almogàvers, núm. 18, per la tarda de 5 a 9.

El fet de què ens interressi conèixer la vostra participació amb una certa antelació és degut a què les dimensions de l'envelat estan en funció del nombre de persones que vulguin gaudir de la Festa.

Hem fet un primer pas cap a una Festa popular amb uns preus assequibles a la majoria de les butxaques, però també cal fonamentalment el conjunt d'esforços i participació de tota la gent del poble.

Moltes gràcies.

El vostre Alcalde

Programa de la Festa Major - 85

DIVENDRES

Festa joventut i Cercavila.

Pregó de Festa Major.

A l'envelat: Concurs de nassos i actuació del grup "Cacao pal Mono".

DISSABTE

7 hores: Aurora boreal florejada.

15 hores: Concurs de dibuix.

16 hores: Bàsquet juvenils.

16 hores: Futbol alevins (Penya Sport - Llagosterenc).

18 hores: Bateig de gegants i trobada de gegants.

Grup de grallers "L'acord".

18'30 hores: Ball a la Discoteca Casino.

23,30 hores: A l'envelat: Els conjunts "Huapacha Combo" i "Sirex".

DIUMENGE

10 hores: Exhibició Kàrate-Kwondo a la pista polisportiva.

11 hores: Obertura del Museu de Costums.

11 hores: Certamen agrícola i comercial.

12 hores: Ofici solemne amb el Cor local.

12 hores: Exposició de dibuixos i entrega de premis.

12,30 hores: Exposició pintors locals.

12,30 hores: Hoquei (Llagostera - Olot).

13 hores: Sardanes a càrrec de la Principal de Llagostera.

15,30 hores: Futbol infantil (Llagostera - Penya Sport).

17 hores: Futbol lliga (Llagostera - Cassà de la Selva).

19 hores: Sardanes a càrrec de la Principal de Llagostera.

Ball a la Discoteca Casino.

23 hores: Concert a càrrec de l'orquestra Lluís Rovira.

23,30 hores: A l'envelat: Orquestres Lluís Rovira i La Principal de Llagostera.

DILLUNS

9 hores: Concurs de tir al plat.

10 hores: Triangular futbol.

13 hores: Sardanes a càrrec de La Principal de Llagostera.

15 hores: Concurs de tir al plat.

16 hores: Futbol alevins (Llagostera - Penya Sport).

17,30 hores: Per als socis del Casino: Corals i Show en el teatre-cinema.

Ball a la discoteca Casino.

18 hores: Futbol primers equips (Girona-Llagostera)

23 hores: Concert a càrrec de l'orquestra Caravana.

23,30 hores: A l'envelat: Conjunt Mel i Mató i Orquestra Caravana.

DIMARTS

11 hores: Triangular Handbol.

13 hores: Sardanes a càrrec de La Principal de Llagostera.

17,30 hores: Teatre Curial (Cercavila amb espuma).

19 hores: Sardanes a càrrec de La Principal de Llagostera.

23,30 hores: Teatre Curial "Blanc".

23,30 hores: A l'envelat: Pere Tàpies i el Xou d'en Joan Pera.

DIMECRES

10 hores: Cursa escolar.

18 hores: Rialles Festa Major.

Companyia Ínfima La Pussa. Títol: "Història de res". Temàtica: Pallassos.

Xocolata amb xurros.

19 hores: Sardanes.

COSES DEL POBLE

Més de cinc-cents persones s'aplegaren a la VIII Festa de la Matança del Porc, al Casal, el passat deu de març.

Ep a la crida!

**VOLEM EDITAR UN LLIBRE-RECUILL
DE FOTOGRAFIES ANTIGUES DE LLAGOSTERA.**

**TOTHOM QUE HI VULGUI PARTICIPAR
POT ADREÇAR-SE A:**

**JOSEP JOVANET RISSECH, c/. Olivareta, 23
RAMON BRUGULAT PAGÈS, c/. Camprodon, 27
o ENVIAR-LO A L'APARTAT 54 de LLAGOSTERA**

**TOTS ELS ORIGINALS SERAN RETORNATS
EN PERFECTE ESTAT.**

**HI HA MOLTES IMATGES DESCONEGUDES
DEL NOSTRE POBLE, QUE ENTRE TOTS HEM DE
RECUPERAR PERQUÈ FORMIN PART DEL
PATRIMONI COL·LECTIU DE LA VILA.**

*La processó de Setmana Santa va
tornar a sortir al carrer*

Acostem la Festa al jove

Davant la pregunta de com acostar el jove a la Festa Major, surt clara la resposta: doncs acostant aquesta al jove. Però això només és possible si la festa és feta a la seva mesura, i per tant cal donar al jovent un paper actiu que li permeti fer-la segons els seus gustos (que per cert són ben diversos!).

Així, d'entre la comissió coordinadora de la Festa, sorgí la idea de convocar tots els joves de Llagostera d'edats entre 14 i 19 anys per tal de fer alguna cosa. A la convocatòria n'acudiren un centenar. La idea exposada va ser la d'aprofitar l'envelat, que el divendres no es fa servir, per fer una nit especial per a la joventut. A la reunió es va fer difícil decidir entre tants, què es podia fer, però el que sí semblava clar era que hi havia ganes de què fos una nit divertida i de gresca.

El pressupost amb què es compta és petit, però donat que estem a l'any internacional del jove, es pot obtenir una

subvenció, la qual permet fer venir un grup de pop-rock amb mim i dansa per valor de 150.000 ptes. El nom del grup és "CACAO PAL MONO" i hem sabut que sembla porten molta marxa. En la dita reunió va sortir la proposta d'aprofitar la idea del Carnaval de Platja d'Aro de fer la nit de la dona, durant la qual és exclusivament la dona qui mana. Es parlà també de preparar alguna cosa dins l'envelat de tipus participatiu, però no s'arribà a cap acord, entre altres coses per manca d'idees. Finalment es decidí formar una comissió perquè pensés concretament el que es podia muntar. 13 joves s'hi apuntaren.

Aquesta comissió es reuní uns dies després amb tres representants del grup coordinador de la festa per tal de treballar. Hi ha noves idees. Es demana per fer un cercavila i es proposa un grup que tot i essent força bo no cobra massa, ja que tot just ara s'estan do-

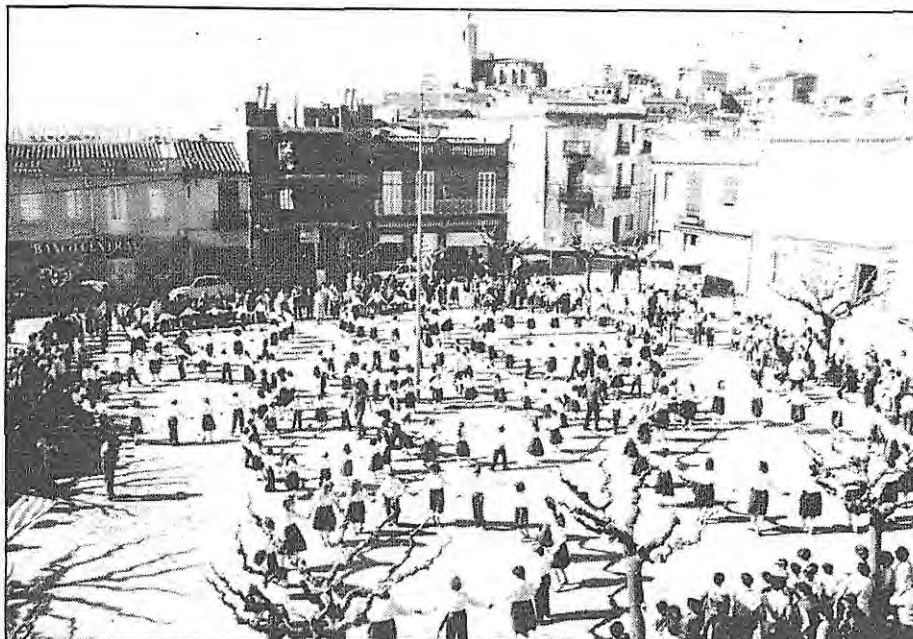
nant a conèixer. Demanen de 20 a 25.000 ptes. Els joves de la comissió i tots els que ho vulguin hi participaran amb disfresses. Pensant en com coordinar la nit es diu de fer un pregó de festes a la plaça, després del qual es començarà el cercavila que recorrerà un bon nombre de carrers i acabarà a l'envelat. L'entrada en aquest es farà previ un pagament representatiu d'acord amb les característiques del nas de cadascú, de manera tal que, amb una mica d'enginy, l'entrada pot sortir per cinc duros. Ja dins l'envelat el pregoner exposarà la jugada de fer d'aquella nit la nit de la dona i durant tota la vetllada portarà de forma puntual la iniciativa de jocs diversos.

La nit pot ser realment divertida, esperem que sigui així!

Col·lectiu de Redacció

COSES DEL POBLE

El dilluns de Pasqua es va celebrar la cinquena Trobada Sardanista, organitzat pels Amics de la Sardana, amb les cobles Ciutat de Girona, Foment de la Sardana i Catalunya 2000. A la tarda una exhibició de les colles de petits sardanistes va deleitar a tothom.

ACTIVITATS DEL CASINO LLAGOSTERENC

Primer Campionat de Botifarra.— Des del 7 de gener fins el 21 de febrer d'enguany, les 14 parelles participants s'engrescaren en una animada competició que contrastà amb les baixes temperatures climatològiques d'aquells dies. Cada enfrontament constà de 3 partides, a 1 punt per partida, essent la parella guanyadora l'Agustí Clara i l'Àngel Frigola, que aconseguiren un total de 30 punts dels 39 en litigi. Els segons classificats foren en Josep Miquela i en Josep Lloveras, amb 25 punts, seguits per la parella formada per en Lluís Costa i en Josep Puig, amb 24 punts. Com a cloenda del Campionat es celebrà un aperitiu i l'entrega de trofeus.

Assemblea General de Socis 1985.— El passat dia 8 de febrer es constituí l'Assemblea General Ordinària de la Societat sota la presidència del Sr. Lluís Saurí i Masó, amb una assistència de 67 socis.

Després de l'aprovació de l'acta de la sessió anterior, el president va llegir la memòria d'activitats corresponent al 1984, que va ser igualment aprovada per unanimitat.

En arribar al tercer punt de l'ordre del dia, el secretari comptable va excusar-se per no haver pogut ultimar el balanç corresponent a l'exercici del 1984. Conseqüentment, es decidí convocar una propera Assemblea a fi de presentar l'Estat de Comptes de l'exercici tancat, i ésser sotmès a l'aprovació dels socis.

Tot seguit la Junta Directiva va donar coneixement de les tres propostes presentades per arrendar la Consergeria de l'Entitat: Sr. Josep Vidal (de Sant Feliu de Guíxols); Sr. Antoni Mañez (de Sta. Coloma de Farners) i Sra. Montserrat Bosch i Roca (consoci i veïna de Llagostera); amb la decisió d'atorgar el lloguer a aquesta última proposta.

Arribats al 5.è punt, "Renovació de la J.D.", el President va exposar la provisió de càrrecs a fer i les vacants produïdes, així com la candidatura presentada per al seu nomenament per l'Assemblea. Acceptat el nomenament deixen la Junta: Emili Casanovas i Frigola (vice-secretari), Josep Blanch i Vall-Iloera (tresorer), J. Miquela i Portés (vocal 1.ª), Pere Genóher i Vilella (vocal 2.ª), Josep M.ª Puig i Valls (col·laborador vocalia), i s'incorporen: Robert Pascual i Coris (vice-president), Josep Solés i Pujol (tresorer), Alex Sánchez i Gotarra (vice-secretari) i Jesús Santamaria i Molero (Relacions públiques i cultura).

L'Assemblea General Extraordinària es celebrà el dia 14 de març del 1985, amb una assistència aproximada de 50 socis. El motiu principal d'aquesta reunió fou la presentació de l'estat de comptes de l'any 1984, que després d'alguns aclariments i

COL·LABORADORS

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions
Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 35

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

Carretera Tossa - Tel. 83 09 95

consideracions va ser aprovat per unanimitat.

L'altra qüestió important fou la informació i debat posterior entor l'afer de l'organització de la Festa Major 1985, que deixarà d'anar a càrrec del Casino passant a ser responsabilitat de l'Ajuntament.

Col·loqui per la Pau i el Desarmament

El passat divendres 12 d'abril es presentà a Llagostera el Comitè per la Pau i el Desarmament de la Selva i el Gironès. De fet, la presentació no es va anunciar com a tal sinó com una sessió de cinema-col·loqui al voltant d'un reportatge sobre Hiroshima.

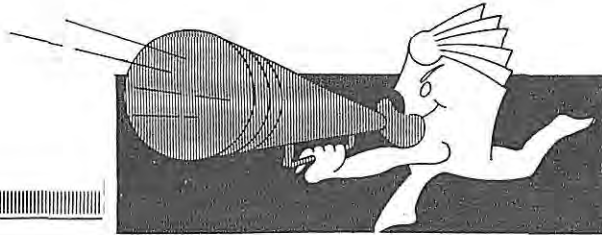
El documental va ser interessant quant a testimoniatge. El debat es va convertir, pràcticament, en una simple constatació i denúncia dels punts de sempre quan es parla d'aquests temes. Quant a idees i valoracions de possibles accions concretes per dur a terme dins l'àmbit local, es va dir d'intentar crear, en una nova convocatòria, un comitè local.

El tema és realment important i s'haurà de veure què fer!

Mostra de dibuix i pintura al Casino

L'escola municipal de dibuix i pintura del Prat de Llobregat dirigida pel llagosterenc Josep Mayol, va oferir durant els dies de Setmana Santa una mostra dels seus treballs a la sala d'exposicions del Casino, que d'ençà la seva inauguració en la Festa Major de l'any passat, ens ofereix periòdicament diferents mostres de l'art pictòric.

Informació Municipal

L'Ajuntament cerca idees per a la futura urbanització de la Plaça de Catalunya

SESSIÓ PLENÀRIA DEL 6 DE FEBRER DEL 1985

A proposta de la Comissió informativa d'Obres Públiques i Urbanisme, el Ple va acordar, obrir un període d'idees sobre la possible urbanització i arranjament de la plaça de Catalunya, amb la finalitat que tots els veïns del poble, o persones interessades, formulin els suggeriments que puguin servir per determinar l'ordenació i usos d'aquest sèntric indret de la vila.

En un principi la proposta era realitzar un concurs d'idees, però abans de crear expectatives falses d'un arranjament immediat, el Consistori ha optat per fer aquesta enquesta d'opinió. Hi haurà una exposició pública de tres mesos, comptats a partir de la publicació de l'edictal al B.O.P.

Les alternatives poden ésser diverses i creiem que tothom hauria de dir-hi la seva, i encara que de moment no s'hagi de realitzar el projecte, està molt bé tenir les previsions fetes.

Punt i a part requereix l'aspecte arquitectònic de la plaça Catalunya ja que, una vegada ens començàvem a acostumar amb l'edifici de la Caixa d'Estalvis Provincial, se'ns destapen amb el bolet de can Vellaneda. És ben bé que no n'aprendrem mai...

Aquests problemes han sorgit degut a què a les Normes Subsidiàries la plaça de Catalunya va delimitada per un pla especial d'actuació, marcat pel límit d'altura de les edificacions segons la cota topogràfica de l'última cornisa del Casino. Però no s'ha tingut en compte ni el desnivell, ni l'amplada de la façana...

Enderrocament a can Crispins

Degut a l'expedient incoat a José Escoriza Nieto per obres realitzades il·legalment a Can Crispins, s'acorda enderrocar una nau adossada a una vivenda construïda en base a una llicència per cobert agrícola, independentment de les altres mesures condicionadores que corresponguin. Per executar aquest acord s'atorga un termini de dos mesos a l'interessat perquè procedeixi a l'enderroc. Transcorregut aquest termini es procedirà a l'execució subsidiària per la Brigada Municipal d'obres, sota la direcció de l'Arquitecte municipal i a costa de l'obligat.

En una entrevista publicada a Presència, l'Alcalde i el regidor d'Urbanisme, deien textualment: "*L'actuació de l'Ajuntament és radical. Allà on no hi ha les condicions legals no es donen permisos, o bé hi anem a aturar les obres. En darrer extrem obrim i obrirem els expedients sancionadors que facin falta*". L'acord del ple pot ésser un primer pas per regularitzar la caòtica situació urbanística il·legal de les urbanitzacions, però pensem que la política del Consistori en aquest respecte hauria de ser realment radical. La feina a fer és molta, i ja que ens enfrontem amb fets irreversibles, cal esperar que les accions siguin tant dràstiques com calguin. No és solament la conservació del paisatge, dels espais verds, de les condicions mínimes dels habitatges, sinó que la manca de disciplina urbanística ens priva d'un patrimoni i uns ingressos que serien la mínima compensació que s'ha d'exigir.

No gens menys, insistim en què no es tracta de paràlitzar la construcció. Ben al contrari, pensem que amb una bona ordenació i una justa regularització de totes les urbanitzacions, s'animaria un sector, a qui bona falta fa.

PLE DEL 20 DE MARÇ DEL 1985

Els museus de Llagostera agafen forma legal

Per unanimitat es van aprovar els nomenaments dels membres de la Junta Directiva del Museu que estarà presidida pel batlle Josep Puig, el regidor de museus Josep Blanch (absent al ple que ens ocupa) serà vice-president, i Jaume Moll i la germana Hermenegilda, representant els dos col·legis, i en Josep Planella, l'Emili Pons i l'Emili Soler com a delegats de les diferents seccions del Consell del Patronat que, conjuntament amb Josep Calvet, Josep Vila, Josep Vergés, Josep Viñolas i Narcís Viñolas, han de ser els dinamitzadors del Museu, en les diferents seccions d'arqueologia, arxiu històric i etnologia.

Al mateix temps es va aprovar el nomenament del Conseller de la Presidència, en la persona de l'Esteve Fa, pels mèrits adquirits amb la seva tasca cultural, i més específicament en el camp de l'arqueologia.

Queda pendent el nomenament del Director del Museu, per la qual cosa ja s'estan fent gestions per contractar un professional qualificat.

Per segona vegada no es presenten els comptes de l'Hospital municipal

Malgrat que s'anunciava en l'ordre del dia la presentació dels comptes de 1984 de la Residència municipal Josep Baulida (com ja es feia avinent en l'or-

dre del ple del sis de febrer passat), tampoc es van presentar, sembla ser que per problemes de feina. Cosa al·trament il·lògica quan ja en el primer Ple el regidor socialista Albà, els havia sol·licitat per poder-los estudiar prèviament. El vint de març encara no els havia vist.

Nomenament d'un nou recaptador municipal

L'afer Galí ha encoratjat tots els Ajuntaments, i encara que a Llagostera teníem un altre recaptador, sembla que els seus serveis no eren prou eficients i el Consistori va optar per fer un concurs, que ha adjudicat el servei al jove llagosterenc Carles Mateu Casellas, que recentment també s'ha fet càrrec de la recaptació de l'Ajuntament de Caldes de Malavella.

L'aigua i Gesesa

Sempre hem pensat que és una certa contradicció que una companyia de fora ens vengui l'aigua que es treu del nostre subsòl. Seria comprensible si delegant els serveis s'acabessin els problemes. Però resulta que quan n'hi ha, és l'Ajuntament qui els ha de solventar. En resum que l'aigua no ens surt gaire clara. A tots els plens que hem assistit, quan es parla de Gesesa, hi ha una sensació d'ambigüitat, que no sabem determinar. Per exemple, en el ple d'avui, hi havia el tema de l'estat de comptes i liquidació de Gesesa, corresponents al 1984. No es van aprovar, senzillament perquè encara hi ha pendents els del 1983.

D'altra banda per pal·liar els possibles problemes de subministre per a l'estiu, es va acordar fer noves captacions, al temps que s'encarregava fer un projecte d'ampliació del dipòsit actual, que resulta insuficient, i un canvi de canonada, ja que l'actual no compleix totes les funcions.

El camí de Cantallops a Can Belluga

La concurrència habitual als plens, que no sol passar de dues o tres persones, es va veure augmentada amb la presència d'uns veïns interessats en la solució de l'arranjament del camí de Cantallops a Can Belluga. Es va aprovar acceptar els suggeriments dels afectats, però la cosa no es va aclarir ja que la polèmica s'allargà fins força estona després d'haver-se acabat el ple.

Esquitxos de la Permanent

Sessió del 30 de gener

—Degut al coneixement d'informacions obligades en el sentit que el Policia Municipal Sr. Francisco Palacios Fuentenebro, està moltes hores de servei jugant amb màquines en els bars, s'acorda, considerant vàlida la comunicació obligada, recordar a aquest funcionari l'estricta compliment del Reglament de Règim Interior del Servei, i advertir de les possibles conseqüències en cas contrari.

Sessió del 14 de febrer

—Es dona compte de les denúncies formulades per la Policia Municipal i del resum de tot l'any 1984, que estableix el següent balanç d'intervencions destacables:

- 25 furt i atracaments.
- 48 accidents.
- 15 detencions.
- 245 serveis diversos.

Sessió del 20 de febrer

—Es dona coneixement de la petició del Casino Llagosterenc per atorgar dos trofeus per al 1.er Campionat de Butifarra, organitzat per aquesta Societat. Per unanimitat, s'acorda denegar aquesta petició per manca d'organització de caràcter municipal i obert del Campionat, que no admet la participació d'altres persones que els propis socis del Casino, motiu pel qual es considera que no reuneix les característiques d'interès públic que justifiqui la col·laboració municipal.

—Es denega la proposta de la revista USTED per col·laborar en la propera publicació amb l'aparició d'un reportatge de la vila, per no considerar d'interès públic la revista, malgrat reconeix

la seva llarga trajectòria. (Nota del Col·lectiu: Aquests reportatges es publiquen previ pagament d'unes trenta mil pessetes).

—S'aprova la proposta del Regidor de Cultura, per atorgar una subvenció a fons perdut al "Butlletí de Llagostera", considerant d'interès públic per al municipi la tasca cultural efectuada pel Butlletí, concedint 70.000' ptes., i no les 85.000' ptes. sol·licitades en la instància del Col·lectiu que ja justifica la proposta del Butlletí, tenint en compte la deficiència de locals davant la possible obtenció d'aquests per part de l'Ajuntament.

Sessió del 27 de febrer

Precs i preguntes.— El Sr. Albà s'interessa al Sr. Alcalde per l'escrit publicat al PUNT Diari per una ciutadana de la vila, referent a un problema amb un cotxe aparcad a la via pública. En aquest sentit, li contesta el Secretari llegint un Informe emès pel Policia Municipal Joan Linde i Ribas, que diu el següent: "Respecte a l'incident produït el 30 de gener de l'any en curs sobre el vehicle matrícula GE-7791-C, que estava entravessat en estat d'abandó, amb una roda i llanta destrossades i fent tres dies que no el movien del mateix lloc i no fent-se'n càrrec ningú".— "Vaig ésser avisat pel Sr. Joan Gruart per procedir a la seva identificació o, en cas d'abandó, retirar-lo amb la grua".— "Aleshores vaig procedir a la identificació. En fer-me present en el lloc on és trobava, el veí del Bar Anna M.^a també va estar d'acord en què el cotxe semblava abandonat. Vaig veure que pertanyia a un veí d'aquest municipi".— "Vaig procedir al seu avís dient-li que pensàvem que l'havien abandonat, en cas d'ésser així el treuríem amb la grua, sense arribar mai a amenaçar".— "Però no va ser aquest la interpretació dels amos del vehicle, tal com van fer públic al Punt Diari del dia 16 de febrer".— "Crec que el Regidor de Tràfic va complir amb la labor de ciutadà amb la seva col·laboració, ja que en cas d'ésser robat es podria haver vist".— "La qual cosa notifico per als seus coneixements i efectes".—Segueix la firma.— "Nota: En una posterior ocasió (al cap de dos dies) vaig tornar-hi per tal d'assabentar-me si decidien donar-lo per abandonat o el volien treure i reparar, ja que abans solament havia trobat a la senyora que va dir-me que li ho comunicaria al seu marit".—

Tot i l'interès mostrat per les autoritats, sembla que l'aeròdrom no va endavant.

L'Aeròdrom de Panedes cada cop més lluny

En la sessió de la Permanent del 13 de març hi havia un punt que textualment deia: "S'acorda unànimament adreçar un escrit als diaris La Vanguardia, Los Sitios i el Correo Catalán, així com als promotors del Pla Parcial de l'Aeròdrom de Llagostera per puntualitzar les recents publicacions de la pretinguda desqualificació de l'Aeròdrom de la nostra vila, per aquest Ajuntament, aclarint que l'únic que es preté és revisar l'acord del propi Ajuntament de l'any 1981, acceptant la cessió del 10 per cent d'aprofitament mig amb la seva substitució amb una contraprestació en metàl·lic, ja que sembla que aquest acord és lesiu o ho pot ésser per a l'Ajuntament".

Aquest aclariment és degut a què en el ple del dia 6 de març i en l'apartat de prec i preguntes, el regidor Lluís Nuell va sol·licitar la revocació de l'acord que en el seu dia va prendre la Corporació sobre els aprofitaments mitjos de l'obra de l'Aeròdrom. El Consistori va acordar: "El Ple de l'Ajuntament, igualment preocupat pels perjudicis que pogués representar l'esmentat acord, creu convenient que s'estudiï la possible lesivitat d'aquell i la delcaració com a tal, mitjançant els tràmits legals adients".

És ben bé que sempre ens han de vendre gat per llebre. D'entrada, repetidament ens hem manifestat —essencialment des d'un punt de vista romàntic— contra la ubicació de l'Aeròdrom al Pla de Panedes. Resulta que l'Ajuntament anterior va acceptar quatre milions de pessetes en concepte d'aprofitament mig, en comptes del 10 per cent que li corresponia del total de la projectada urbanització (Un 10 per cent de 120 ha. són 12 ha.; cas de dur-se a terme el projecte, quan valdrien?)

L'aeroclub encara no ha presentat el nou pla parcial adaptat a les Normes i els quatre milions no s'han vist enlloc. De fonts gironines, generalment ben informades, hem sentit comentar que és difícil que es realitzi el projecte. El tancament de la pista d'Ampuriabrava i una manca de capital, fan encara més problemàtica la construcció.

Per últim i de les mateixes fonts, podria ésser que a l'aeroclub els interessés que l'Ajuntament de Llagostera els prohibís la construcció. Seria una manera de lliurar-se d'uns compromisos adquirits amb els seus associats i l'opinió pública.

Un inesperat comiat

Per a la immensa majoria de gent del poble, la figura del Secretari de l'Ajuntament sempre ha estat associada amb el clàssic buròcrata i funcionari, que malgrat pugui complir eficaçment amb la seva tasca, se'ns presenta com un personatge de difícil accés.

La vinguda a principis del 1984 de Joaquim Llorens i Clos, va trencar els esquemes i per una vegada ens podríem sentir afortunats. Però la felicitat dura poc a casa del pobre, i la Comissió Provincial d'Urbanisme, va posar els ulls en el prometedor Secretari de l'Ajuntament de Llagostera.

En el darrer Butlletí d'Informació Municipal, corresponent al març-85 en Joaquim s'acomiajava amb una carta que creiem interessant reproduir.

"El 15 de gener del 1984 em vaig fer càrrec de la Secretaria d'aquest Ajuntament. Des d'aleshores, cada dia més, em feia pensar que cobriria una llarga etapa com a funcionari d'aquesta Corporació.

Però a principis d'any vaig rebre una inesperada oferta per anar de Secretari a la Comissió Provincial d'Urbanisme de Girona. Professionalment era una gran ocasió, però causava problemes a l'Ajuntament de Llagostera ja que la falta de continuïtat d'un Secretari es produïa per tercer cop en dos anys. No obstant, els consistorials, amb la voluntat de no perjudicar-me, em deixaren marxar en Comissió de Serveis, com a cedit temporalment.

A partir d'ara, un bon company, gran professional, tindrà cura de la Secretaria d'aquest Ajuntament: en Santiago Soler. I jo, lluny de dir-vos un últim adéu, continuaré en funcions d'assessorament puntual, especialment per donar continuïtat a una gestió complexa i inacabada de molts expedients en tràmit.

No sé si tornaré o no a la Vila com a funcionari efectiu. Però sé que, per sempre m'hauré emportat records inborrables. Un destí estrany m'ha trencat la vocació de llagosterenc quan tot just acabava de néixer. Però m'agradaria seguir considerant-me un veí del poble, malgrat que no ho hagi acabat d'ésser mai. Per això, des del Servei d'Urbanisme, m'ofereixo a la disposició de tothom.

Joaquim Llorens i Clos''

Un Parc per al Poble

Foto: Xavier Ruiz

Sembla que finalment, el municipi de Llagostera comença a tractar seriosament la defensa de la natura i la sensibilització respecte al medi ambient. A l'escrit que segueix, el regidor de Parcs i Jardins ens explica quina és la situació actual dels espais verds dins la vila, així com tot el que es fa per a llur manteniment i les darreres actuacions, com són la plantada d'arbres per alumnes de Preescolar dels dos Col·legis i l'arranjament del parc de la plaça de Sant Narcís.

Fent un petit repàs a la nostra història recent, hom recorda quan a l'Ajuntament presidit per Narcís Casas, l'aleshores regidor Jaume Romo, lluitava contra corrent per aconseguir ubicar el parc infantil a la mencionada plaça. No van faltar els derrotistes de torn, que deien que allò no podia durar, que ho farien tot malbé, etc. Amb el temps hem vist que el parc infantil és una magnífica realitat, i ara, gràcies a la cessió per part dels propietaris de la Torre, dels terrenys annexes, tindrem un petit bosc dins la vila, segons paraules del regidor Àngel Grabulosa, dotat d'una "romàntica rusticitat".

La planta d'arbres a càrrec de 137 alumnes de Preescolar del Col·legi Ntra. Sra. del Carme i del Col·legi Públic Lacustària, entre la carretera de Tossa i la riera Gotarra, és una altra bona mostra de com senzill és començar a sensibilitzar la mainada amb tot el referent a la natura. Trenta arbres, entre desmaï, albers i prunells, van ésser plantats i regats —una vegada els jardineros havien fet els corresponents forats—. Els menuts van passar una tarda d'allò més divertit, i al final se'ls va obsequiar amb una berenada col·lectiva.

Col·lectiu de Redacció

Foto: Joan Ventura

SOBRE PARCS I JARDINS

Aquestes ratlles van encaminades cap a la consecució d'una sensibilització ciutadana per a la conservació dels espais verds, de les plantes, arbres, i en general de tot el que és patrimoni comú dels llagosterencs.

Des que tinc la sort d'ésser veí d'aquesta Vila, he pensat sempre —amb la visió més personal que vosaltres volgueu— que el nostre poble gaudeix, per naturalesa pròpia, d'unes zones inigualables i francament atractives; posem per cas: els boscos de l'entorn, la part restant per edificar del Puig del General, la pineda de la Torre, el sector de la Riera Gotarra amb els terrenys de l'estació... Ara bé, el que cal és potenciar la seva cura i esforçar-nos en mantenir-les així i millorar tot el que es pugui.

Agafat aquest fil i parlant de millorar, puc dir amb modèstia però convençut, que podem avançar molt. Darrerament, un dels propòsits marcats per aquesta delegació, és aconseguir per a la nostra Vila, els espais naturals més destacables de les nostres contrades.

¿Quants de nosaltres, passejant pels serrats i fondals dels afores del poble,

no ens hem sentit immersos en el millor dels boscos mai somniats, voltats d'una natura generosa, on no hi manca cap espècie del gènere forestal?

En canvi, dins la Vila, amb prou feines tenim quatre ombres que ens guardin del sol a l'estiu. Tanmateix, si comptem les 70 moreres, poc més o menys, del Passeig Romeu, la cinquantena del carrer Tomàs Boada, les 24 de la Plaça de Catalunya i el centenar d'arces del Passeig Pompeu Fabra, veurem que per a cada un de nosaltres ens en toca ben poc d'un arbre. Afegim-hi a tots aquests els del camp de futbol, els de les Escoles, els de l'Escola Bressol, els del Cementiri, els de la Plaça de l'Església, i si voleu algun més; tot i així, penso que ens en tocarà ben poc.

Com tothom sap, la cura d'aquests arbres es segueix mitjançant una poda anyal, feta per la brigada de serveis del municipi. Els entesos em diuen que són molt ben podats. Per la meua part —com a simple observador— hi afegiré que els dels carrers els veig prou bé, però no puc dir el mateix dels d'altres espais; els veuria millor si fossin arbres "arbres" o, si voleu, per entendre'ns

"al seu aire". A mí, la imatge d'un arbre escabotat em fa plorar; al meu record sempre hi són presents els grans arbres de la Garrotxa. Allí, recordo que adossats a la paret de casa, teníem un gros om i un llorer: l'un, desfullat a l'hivern, xiulant al pas del vent; l'altre, simulant amb el fragadís de les seves fulles, un inacabable aplaudiment.

Aquest any s'ha arranjat la pineda de la Torre; aquell tros s'ha volgut dotar d'una romàntica rusticitat, procurant mantenir un bosc dins la població. S'ha netejat i posat pedres que, escampades per allí, podran servir per seure. L'enllumentat s'ha de fer amb globus, posats sobre set pals d'acàcia. Per repoblar el centre —lloc més mancat de pins— el criteri seguit, és de cercar plantes que fessin joc amb el conjunt, uns de fulla caduca i altres de perenne, com són els 4 cedres, un til·ler, 7 desmaís i 4 prunells. Igualment s'ha volgut potenciar la separació de la carretera amb una bardissa de 300 plantes d'ar bust espinós.

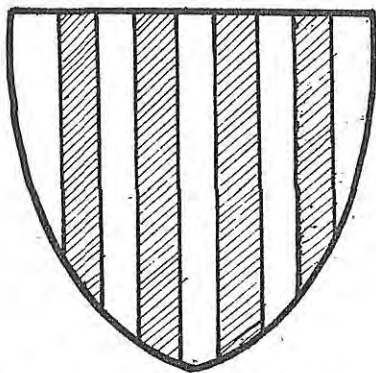
Altrament, el divendres dia 15 de març, amb els alumnes del preescolar dels dos col·legis, per celebrar la Festa de l'Arbre i potenciar l'interès de la mainada vers la natura, dedicarem la tarda a plantar una trentena d'arbres —9 desmaís, 8 prunells i 13 albers—, en el terreny al costat de la Riera Gotarra entre la Ctra. de Tossa i el camí peatonal. El fet que aquella terra sigui bona, fa pensar que creixeran molt amunt. Tots els nens participaren en la feina, molt activament: uns aguantant la planta, altres tirant terra a dins el forat o regant-les convenientment.

A part d'aquestes noves plantacions, hi ha hagut alguna replantació en zones on ja n'hi havia, i per malaltia o accident havien desaparegut: al Col·legi Lacustària s'hi han plantat 4 desmaís i 7 moreres, al Cementiri un plàtan, un til·ler al Puig, i un altre til·ler a la Plaça Barceloneta, i a la Plaça Campmany una mèlia.

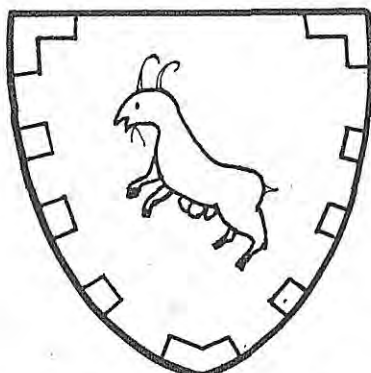
No voldria acabar, sense tornar a fer referència al que dèiem al començament; cal protegir el poc que tenim. Si amb aquest contacte amb els lectors del Butlletí poguéssim d'alguna manera sensibilitzar la gent, a fi que els nostres espais verds, plantes, arbres i tot el que sigui patrimoni de la comunitat, no siguin víctimes de cap mena d'irresponsabilitat, em sentiria sobradament complagut. Demanaria col·laboració a tothom, quant a responsabilitzar-se, vigilant i denunciant qualsevol malifeta en aquest sentit.

Àngel Grabulosa i Corcoy
Regidor delegat de Parcs i Jardins

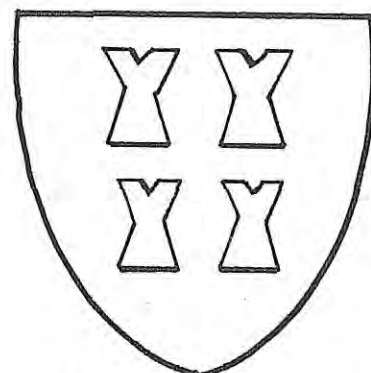
La noblesa de Llagostera

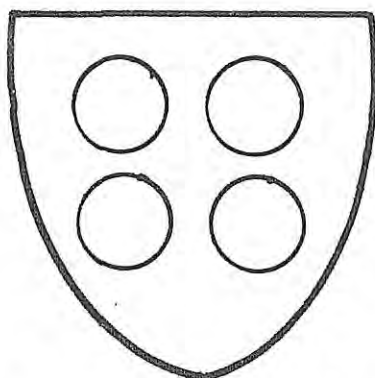
REIS DE CATALUNYA
I ARAGÓ

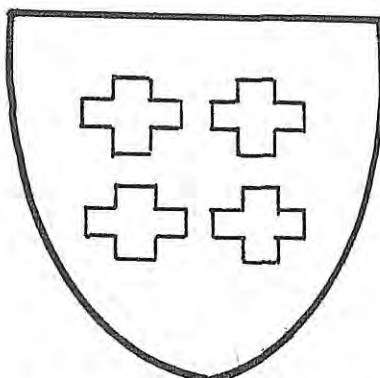
VESCOMTES DE CABRERA
I MONTESORIUS

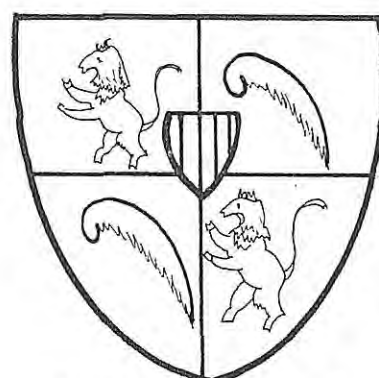
COMTES DE ROCABERTI
I MONCADA

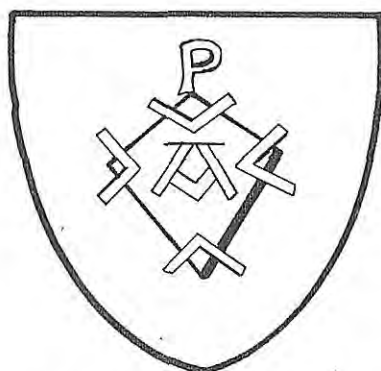
COMTES DE MONCADA
I D'AITONA

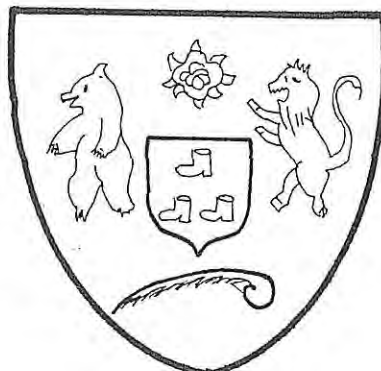
BARONS DE CRUÏLLES
I CALONGE

COMTES DE LANUZA
I MONTAGUT

CAVALLER ALBERTI
DE LLAGOSTERA

CAVALLER VIDAL
DE LLOBATERA

Any 1236 – JAUME I, Rei de Catalunya i Aragó concedeix a GERARD DE CARRERA els rèdits de Llagostera, Caldes i Caulés per sis anys. Al cap d'aquest temps, el Rei Pere I, recupera aquest Dret.

Any 1288 – 1.er SENYOR DE LLAGOSTERA: Dalmau III. Vescomte de Rocaberti compra el Castell i Poble al Rei aragonès Alfons III, successor del seu pare Pere II.

Any 1304 – 2.^{on} SENYOR DE LLAGOSTERA: Guerau de Rocaberti, fill de Dalmau III. Baró de Navata, ajudà al Rei Jaume II, a combatre contra el Comte d'Empúries, que s'havia rebel·lat. En morir al setge d'Eslésies (Sardenya), Llagostera torna a la jurisdicció reial.

Any 1324 – 3.er SENYOR DE LLAGOSTERA: Oth de Moncada i d'Aitona, cunyat del Rei Jaume II. Rep

del rei moltes propietats en recompensa de l'ajuda a les campanyes d'Almeria i Lorca.

Any 1341 – 4.^{rt} SENYOR DE LLAGOSTERA: Pere de Moncada, fill d'Oth, Almirall d'Aragó, casat primer amb Constança, filla de Roger de Llúria i, després vidu, es casà amb Jofredina.

Any 1352 – 1.er BARÓ DE LLAGOSTERA i 5.e Senyor: Gastó de

Moncada, fill de Pere, casat amb Elionor de Cervelló; Conseller i Camarleng de l'infant Joan, fill de Pere el Cerimoniós.

Any 1395 — Jofredina o Eufresina vídua de Pere de Moncada, germà de Gastó, casat amb Beatriu Alemany de Cervelló, Governador de Mallorca i Conseller en el Compromís de Casp.

Gastó, casat a

Any 1395 — Jofredina o Eufresina vídua de Pere de Moncada, Baronesa de Vilamarxant, pretén la Baronia de Llagostera i perd el plet.

Any 1404 — 2.^{on} BARO DE LLAGOSTERA: Roger de Moncada, ger germà de Gastó, casat amb Beatriu Alemany de Cervelló, Governador de Mallorca i Conseller en el Compromís de Casp.

Any 1395 — Jofredina o Eufresina vídua de Pere de Moncada, Baronesa de Vilamarxant, pretén la Baronia de Llagostera i perd el plet.

Any 1404 — 2.^{on} BARO DE LLAGOSTERA: Roger de Moncada, germà de Gastó, casat amb Beatriu Alemany de Cervelló, Governador de Mallorca i Conseller en el Compromís de Casp.

Any 1419 — 3.^{era} BARONESSA DE LLAGOSTERA: Elionor de Moncada i Moncada, filla de Pere, que casà amb Joan Bernat de Cruïlles sense tenir fills.

Any 1425 — 4.^{rt} BARO DE LLAGOSTERA: Pere Galceran I de Cruïlles, germà de Joan Bernat (aconsegui la Baronia per Sentència Judicial), era 4.^{rt} Baró de Calonge, Senyor de Cassà de la Selva i Lloret, essent casat amb Brigit de Blanes.

Any 1452 — 5.^è BARO DE LLAGOSTERA: Martí Guerau I de Cruïlles, fill de Pere Galceran i Baró de Calonge. En la Guerra Remença, des de Llagostera va demanar ajuda a la Generalitat de Barcelona, després es passà a l'obediència de Joan II.

Any 1486 — 6.^è BARO DE LLAGOSTERA: Pere Galceran II de Cruïlles, fill de Martí Guerau, Baró de Calonge, estava casat amb Hipòlita Redon i fou Signatari en nom de la Noblesa a la Sentència de Guadalupe.

Any 1494 — 7.^è BARO DE LLAGOSTERA: Francesc de Cruïlles, fill de Pere Galceran, casat amb Elisabet Xetmar, morí assassinat per represàlies dels Cartellà i els Sarriera.

Any 1512 — 8.^è BARO DE LLAGOSTERA: Martí Guerau II de Cruïlles, fill de Francesc, Senyor de Lloret i de Cassà de la Selva, es casà amb Jerònima-Beneta Descoll. Morí sense fills.

Any 1535 — Morí Joan II de Moncada. Primer Comte d'Aitona fou Senescal d'Aragó, firmant en el testament com a Baró de Llagostera, ja que no va renunciar mai a aquest dret de la seva família contra els resultats adversos dels plets que li promogueren els Cruïlles.

Any 1564 — 9.na BARONESSA DE LLAGOSTERA: Jerònima-Beneta Descoll, vídua de Martí Guerau II, deixà la seva herència al seu nebot DALMAU DE ROCABERTI I TAGAMANENT, i els Cruïlles els presentaren plet.

Any 1576 — 10.^è BARO DE LLAGOSTERA: Dalmau de Rocaberti i Tagamanent, nebot de Jerònima-Beneta, fill de Jaume Rocaberti i d'Aldolça Descoll. Els Cruïlles els presentaren molts plets que guanyaren els Cruïlles. Tot i així, els Moncada-Rocaberti continuaren sempre més firmant escriptures com a Barons de Llagostera, Marquesos d'Aitona i Ducs de Medinaceli.

Any 1585 — 11.na BARONESSA DE LLAGOSTERA: Elisabet de Vilarich, neboda de Martí Guerau II, de Cruïlles, filla de Jofre de Vilarich i de Rafela de Cruïlles, germana de Guerau, i es casà amb Santcliment de Prunera però hagué de cedir el títol al seu oncle, per sentència judicial.

Any 1594 — Morí Francesc I de Moncada, segon Marquès d'Aitona, Vescomte de Bas i de Cabrera, firmant el testament com a Baró de Llagostera.

Any 1596 — 12.^è BARO DE LLAGOSTERA: Guerau de Cruïlles i de Santa Pau, primer Comte de Montagut. Consegueix la Baronia per sentència judicial.

Any 1626 — Morí Gastó II de Moncada, fill de Francesc I, firmant com a Baró de Llagostera.

Any 1635 — Morí Francesc II de Moncada, fill de Gastó II, amb el títol de Baró de Llagostera.

Any 1640 — 13.^è BARO DE LLAGOSTERA: Hug de Cruïlles i de Santa Pau, fill de Guerau, és segon Comte de Montagut, casat amb Na Maria Lanuza de Rocaberti.

Any 1655 — 14.^è BARO DE LLAGOSTERA: Galceran de Cruïlles i de Santa Pau. Tercer Comte de Montagut, fill d'Hug, casat amb Rafela de Margarit, germana del 3.er Marquès d'Aguiar. Moriren sense fills.

Any 1670 — 15.na BARONESSA DE LLAGOSTERA: Rafela Negrell de Bas, de Cruïlles i de Santa Pau, Neboda de Galceran de Cruïlles, fou la quarta comtessa de Montagut. Morí Guillem Ramon IV de Moncada, fill de Francesc II

Any 1674 — Morí Miquel I de Moncada, fill de Guillem Ramon firmant com a Barons de Llagostera.

Any 1689 — 16.na BARONESSA DE LLAGOSTERA: Joana de Rocaberti de Cruïlles, cinquena Comtessa de Montagut, es casà amb Francisco Juan de Lanuza de Montbui Vilarich.

Any 1700 — 17.^è BARO DE LLAGOSTERA: Francisco Juan de Lanuza, vidu de Joana de Rocaberti, era Senyor de Castellfolit i heretà el títol de sisè comte de Montagut.

Any 1727 — Morí Guillem Ramon V, fill de Miquel I de Moncada, firmant com a Baró de Llagostera.

Any 1745 — 18.na BARONESSA DE LLAGOSTERA: Maria Elena de Lanuza de Montbui, Vilarich, Buixadors, fills de Francisco Juan de Lanuza, es casà amb el seu cosí Ginés Rebassa de Perellós, tercer Marquès de Dos Aigües de València. Moriren sense deixar fills.

Any 1758 — 19.na BARONESSA DE LLAGOSTERA: Morí en aquesta data Maria Teresa de Moncada, Marquesa d'Aitona, filla de Guillem Ramon V de Moncada, considerant-se Baronesa de Llagostera. Havia estat casada amb Antonio Fernandez de Còrdova, Marquès de Cogolludo, DUC DE MEDINACELI. Els seus hereters continuaren la dinastia, firmant com a Barons de Llagostera i Ducs de Medinaceli fins que l'any 1864 vengueren en subhasta, obligats per la llei d'anul·lació dels "senyorius", el casal i castell a l'Ajuntament de Llagostera per 18.000 rals.

Llagostera i Almedinilla s'han conegut públicament

La projecció de la pel·lícula
"RECORDS D'UN VIATGE"
va ésser una festa

Per primera vegada els assistents a uns actes celebrats a Llagostera, han estat majoritàriament gent sobrevinguda a la vila. La nit del divendres 28 de març serà recordada com una gran festa que haurà servit perquè els llagostencs de soca-rel i els d'adopció ens reconeguem més àmpliament. El motiu de la trobada: la projecció del reportatge **Records d'un viatge** realitzat el desembre del 1984 per Joan Valls, Pepe Fernández, Pompeu Pascual i Santi Ramírez, amb la col·laboració de Jesús Portas i Enric Marqués.

La vetllada es va obrir amb l'esperat aperitiu andalús en el saló-café del Casino. Una llarga i ben proveïda taula amb pernil, formatge, olives, "fino", ... va fer les delícies de la concurrència, entre la qual no hi faltava cap adicte incondicional a aquesta mena de cerimònies.

Les gairebé cinc-centes persones que hi havia al Casino van anar ocupant llocs en el cinema, que aviat va quedar ple. La pel·lícula va ésser presentada pel Dr. Pascual en castellà, fent una allocució sobre la necessitat recíproca d'integració i coneixença.

A les primeres diapositives la gent interrompeix amb aplaudiments i alguns crits de "bravo!" i "olé!" que s'aniran repetint al llarg de la projecció, especialment quan s'identifica algun conegut. Tot plegat dura poc més de mitja hora. Al final, en Juan Malagón, en nom de tots els almedinillencs dona les gràcies a tothom en general i als qui han fet possible la vetllada.

El viatge que van fer, de quatre dies, era potser massa breu per copsar tot allò que cinematogràficament parlant podia ésser el més interessant d'Almedinilla. Tot i això la filmació de la mainada, l'entrevista amb l'Alcalde, els grups de simbomba, alguns personatges coneguts, etc., van fer entusiasmar els assistents, demostrant que el cinema és un perfecte vehicle de comunicació.

La festa va continuar a la discoteca del Casino, amb l'actuació d'en "Curro y sus Carmonas", grup de flamenc i ballet espanyol, que van acabar de brodar la jornada. Dues ballarines, una "cantaora", un guitarrista i en Curro d'estrella van deleïtar la nombrosa concurrència. Al final, acabat l'espectacle, uns quants espontanis van pujar dalt l'escenari i van continuar la gresca.

La participació a l'acte va ser masiva.

Fotos Ventura

El recuperat escenari del Casino va estrenar-se per buleries.

ALMEDINILLA

Com ens va mostrar la pel·lícula, Almedinilla -medina petita-, és un poble blanc, de carrers estrets i empedrats, voltat d'oliveres i un paisatge agradable. De la mateixa manera que Llagostera és un important nucli de carteres, Almedinilla és camí de pas obligat per a tots els que van de Còrdova a Granada. Aquesta facilitat de comunicacions va fer que als voltants dels seixanta molta gent sortís a la recerca de treball i millors condicions de vida.

Segons ens va informar l'Ajuntament d'Almedinilla, en aquells temps el poble junt amb Sileros, Fuentegrande, Bracana, Los Ríos, Ventavaleró -petites agrupacions de veïns que equivalen als veïnats d'aquí- havia tingut fins a 5.600 habitants. En l'actualitat n'hi ha 2.899, dels quals uns mil dos-cents viuen en els poblets esmentats, dins el terme municipal que té uns 56 qm.². Quant a la formació de l'Ajuntament, hi ha 6 membres d'A.P. i 5 del PSOE. Com sol passar, la zona d'influència de l'església és la part més conservadora i a les escoles on hi ha el sector més progressista.

Tots sabem que molta de la gent que va sortir d'Almedinilla va arrelar a Llagostera. Aquí van portar les seves famílies, aquí es van construir noves cases, aquí han format noves famílies. La pel·lícula **Records d'un viatge** ens ha ajudat a conèixer-nos una mica més i a escurçar distàncies. Sens dubte que a partir d'ara, serà a nosaltres a qui ens agradarà anar al Sud, encara que només sigui de turistes.

Vicente Moreno Santos «El Rubio»

EL PRIMER ALMEDINILLENC QUE VA VENIR A LLAGOSTERA

Va ésser el primer almedinillenc que va arribar a Llagostera. Era el 25-10-1951, i venia amb quatre companys més. Ara només queden ell i en Rafael que viu a Figueres. Aquesta entrevista va ésser publicada en el Punt Diari del 6 d'abril.

En aquesta trobada de germanor entre els dos pobles hi ha molts personatges anònims que normalment mai no ocuparan una plana d'un diari. És gent senzilla, treballadora, que s'ha passat bona part de la vida lluitant contra les adversitats. En el cas de Vicente Moreno Santos, àlies "el Rubio", aquests qualificatius harmonitzen plenament.

Sobrenom antagònic i justificat per la vermellor dels seus cabells ja que té una semblança amb el legendari Kubala. Amb 62 anys, és un home vigorós, nerviut, rude de complexió. Duresa forjada al llarg d'una existència gens fàcil, que ja començava als quinze anys fent-se passar per més gran, per poder-se allistar a l'exèrcit "rojo" republicà. Ai 1938, amb setze anys, ja era sergent. Acabada la guerra, va sofrir totes les vicissituds d'aquells difícils anys.

La immigració a Llagostera començà en el primer terç de segle, amb la presència dels murcians. Després de la Guerra Civil, el propietari del mas Rissech va contractar els germans Carrasco, extremenys. El nostre home és el primer almedinillenc i probablement el primer andalús que va venir a treballar a Llagostera.

"Vam venir a Catalunya i en concret a Llagostera, a través d'un amic de Barcelona que anomenàvem "el Tuer-to". Arribàrem al poble a mitjanit i haguérem de dormir a l'Ajuntament per manca de lloc". S'afanya a puntualitzar que "tothom es va portar molt bé amb nosaltres i sempre ha estat així". En aquells temps, el "boom" de la construcció encara no havia esclatat, i l'única feina que es trobava era el bosc, fent carbó, pel·legri, llenya...

"Precisament l'any 1950 va haver-hi el gran incendi de les muntanyes de can Rissech, a la serralada de la Costa. Vam començar tallant "negres". També van venir el meu pare i el meu germà... Més tard, el meu cunyat amb la seva família. Ells es van instal·lar a la "Casilla del Mochuelo" o a la caseta del Cadiré".

Aquesta caseta, situada als afores del poble, al peu de la carretera d'anar a Tossa, està habitada en l'actualitat

Fotos Ventura/Jovanet

per un grup de marroquís. De fa molts anys que ha estat l'indret que ha acollit la gent que arribava a Llagostera amb pocs recursos.

La dona d'en Vicente, la Isabel, i els fills que ja havien nascut, van tardar més temps a venir, fins que es van poder instal·lar a can Marull, seguint un petit pelegrinatge, fins que es van traslladar al poble, al carrer Major, sota la vigilància constant del campanar. Amb els anys, van deixar el bosc i passaren al ram de la construcció.

"Des de fa un temps que treballo a l'empresa dels germans Ramírez, que són paisans d'Almedinilla; és una feina més assossegada que la del bosc, i que em permetrà acollir-me a un subsidi com cal".

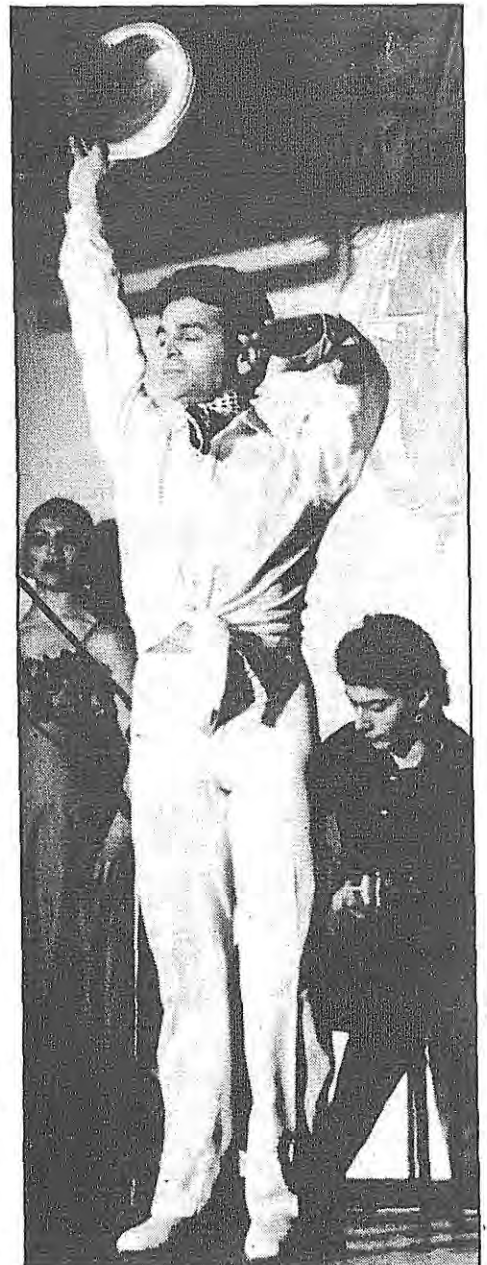
Entre la gatzara de la festa, és difícil mantenir el fil de la conversa, ja que no pots tenir el vas buit, que el "fino" va a dojo. El desig que tenen tots els

almedinillencs de veure la pel·lícula fan escurçar l'aperitiu, i en Vicente també frisa. Abans, però, tornem als inicis.

"A Llagostera, sempre m'hi he trobat a gust. Ara recordo especialment quan can Ramiro funcionava com a taverna i ens ho passàvem d'allò més bé amb els bosquerols, avis..." i tota la gent a la qual li agradava el bon vi, puntualitzem.

Els cinc fills de "el Rubio" viuen a Llagostera. N'hi ha quatre de casats —tres noies i un noi—, i només un que es resisteix a fer-ho. Tots els néts han nascut a Llagostera, i ell també pensa continuar amb nosaltres.

"Sí, tant la meua dona com jo, ja no ens mourem del poble. Algun dia potser farem alguna excursió al Sud, però nosaltres hem arrelat, i aquí ens quedarem".

Col·lectiu de Redacció

temps i COSES

Tavernes - -VIII-

Al nord-est de la població, s'estenia una plana llarga i gens fèrtil en la qual malvivia, en casotes infamants, la més alta proporció de la gent humil i pobre. Es tracta d'aquella pagesia fatalista, sense aspiracions ni ànsies de superació. Eren unes persones que creien eterna llur condició de pàries, de serfs. En les cases que vivien, la majoria d'elles, dues vaques seques remugaven herbes tan poc ufanoses com elles mateixes. Enganxada a la vivenda de les persones, tenien la cort dels pocs animals que era llur patrimoni. Renovaven olors insuportables i cultiu excel·lent representava per a microbis i malalties.

No tots, en honor a la veritat, eren com deixem dit. Aquesta referència només és vàlida per als pitjors de la col·lectivitat. Altres pagesos també pobres, i en els anys que ens estem referint, procuraven, un cop treballades les terres pròpies, anar a cercar un jornal treballant pels boscos o com a peons a la construcció.

Rosa Boada, era sortida de la més negra pagesia local. Ens referim a l'actual mestressa de l'Hostal Nou. Quan encara no tenia els anys necessaris, el seu pare ja la feia treballar més... que no ho feia ell. Doncs sempre trobava excuses per anar a la vila a resoldre assumptes... a la taverna, on d'altres desgraciats com ell, alternaven les cartes amb els gots de vi.

A les tardes, la joveneta Rosa, feia pasturar tres cabres pels límits de les terres pròpies i les que tocaven al veí, un altre desgraciat com ells mateixos. Però, encetada la pubertat, s'adonà que Robert, l'hereu de l'altre masot, potser li agradava. I, com a ell no li passava altra cosa, vet aquí com la pastura es féu agradable per la noia.

El festeig començà, quan Rosa tenia disset anys i Robert ja feia poc acabava el servei militar. Només de tenir-ne divuit, —tal cosa succeïa el 1933— ja es casaren. I com que Robert era treballador, i prou que tenia alguna pesseta arraconada, doncs, féu maneres d'aconseguir un negoci a la vila. Cosa molt explicable, si es té en compte que les vivendes on passaven la vida, la pobre gent, ni tenien les terres enrajolats, ni coneixien sanitaris de cap mena, ni moltes d'elles mobiliari familiar.

Per aquests motius, quan Robert anuncià a Rosa, haver pogut arrendar una casa al carrer Nou de la vila, el cor se'ls batejà amb força, pressentint dies futurs de jois i benaurança. El comentari del noi, fou:

—Tots els taverners s'han fet rics.

I ells també ho serien! Ambdós eren joves, de ganes de treballar tampoc en faltaven, i la sort no els punyia amb cap desgràcia. Rics. Sí senyor, serien ben rics. Oblidarien passades misèries, i els fills que vinguessin, podrien mirar sense por el pervindre.

Però, ai...! Que vingué el maleït any 36, i mesos després, pare de tres fills, Robert hagué d'afegir-se als milers i milers d'homes joves que nodriren l'anomenat Exèrcit Popular. L'enviaren al Front de Terol, després d'uns mesos d'ensinistrament militar. I al final, tingué sort. Ho escrigué, molt content, a Rosa: el Comandament del Batalló l'havia nomenat mulater, per tal de repartir els aliments per les trinxeres.

Tots els companys l'envejaven. Que, el fet de no tenir armes als dits, ja ho representava una xamba. Sí, almenys, la possessió d'aquest armament fóra nivellat... No, no ho era. Ni els fusells d'un, diguem-ne Exèrcit, eren iguals als dels socis d'italians i alemanys. Ni ho eren les metralladores, ni els canons, ni els avions tampoc...

Un company de Robert, va aclarir-ho: Els qui tenim al davant, van a caceria, i nosaltres som els conills. Això, resultà profètic. Doncs, pocs dies més tard, i quan segur que cap company "dissortat" havia caigut, una bomba d'aviació, una sola: matà dues mules, i els cossos de Robert i el company, ni els trobaren.

Rosa, pogué llegir-ho en un escarrit missatge: "*En el curso de un combate, en el frente de Teruel, murió heroicamente...*"

Fou en aquests dies, que conegué a Siseta Pou. En ella trobà un inestimable ajut, i l'escèptica convicció de què res en la vida val la pena d'arrancar-nos sofriments. Que, només la fortaleza —d'ànim, i el despreci a les adversitats, portaven quelcom de consol davant les fuetades de la vida. Però, la pobre Rosa, negada de llàgrimes, deia:

—Però, què puc fer jo sola, i amb

tres fills tan petits...?

Siseta Pou, tingué una sortida de les seves:

—Noia, no planyis mai els joves. Són els vells que fan llàstima. Jo, t'ajudaré.

I com tot passa, també passà la guerra. I essent com era, tan jove, i molt inexperta, l'Hostal Nou tirava endavant, mercès a Siseta. Les dues nenes i el nen, dia a dia semblaven créixer, i a ella tampoc li faltaven admiradors i homes que la pretenien. Un, sobre tots. Un vidu de cinquanta anys que féu demanar-li per casar-se. Rosa, ho consultà a la Siseta. Aquesta, només digué:

—T'agrada...?

—No, —respongué ella.

—Doncs no t'hi casis.

I és que prou sabia la Siseta amb quin home ella s'hauria casat: Amb qui la féu mare per quarta vegada...!

Però aquell era un tocatardà, que no volia rondalles ni cançons. Tot i que Rosa s'humilià i amb llàgrimes amargues no deixà de tocar als sentiments de compassió, que fins i tot les bèsties admeten sacrificis tractant-se dels fills, només aconseguí del seu enamorat que promeses i més promeses.

Potser que Siseta tingués certa part de raó, quan afirmava que només els vells en són d'ignes de compassió.

El viure de l'Hostalera vídua, el de la Siseta, i els quatre menuts, poca diferència tenia amb mils de famílies de gent treballadora. Poc era el negoci que deixava vendre gots de vi, algun cafè de malta, i cuinar per quatre desgraciats com ells mateixos. I, encara la cosa empitjorà, quan s'arribà a ells un tipus estrany, agitanat, negre com un pot de quitrà, que client fou de la Taverna.

Es deia: Vito. Tocava la guitarra, i a vegades, feia ballar a la Siseta, quan aquesta tenia el dia. Rosa Boada veia en aquell home un munt de qualitats i bel·leses... I, no cal dir, que poc després, ja era el nou amant d'ella.

Aquell fou l'amor més apassionat, més aferrissadament sentit per Rosa. Que, un dia sentint-se feliç i contenta, digué a Siseta:

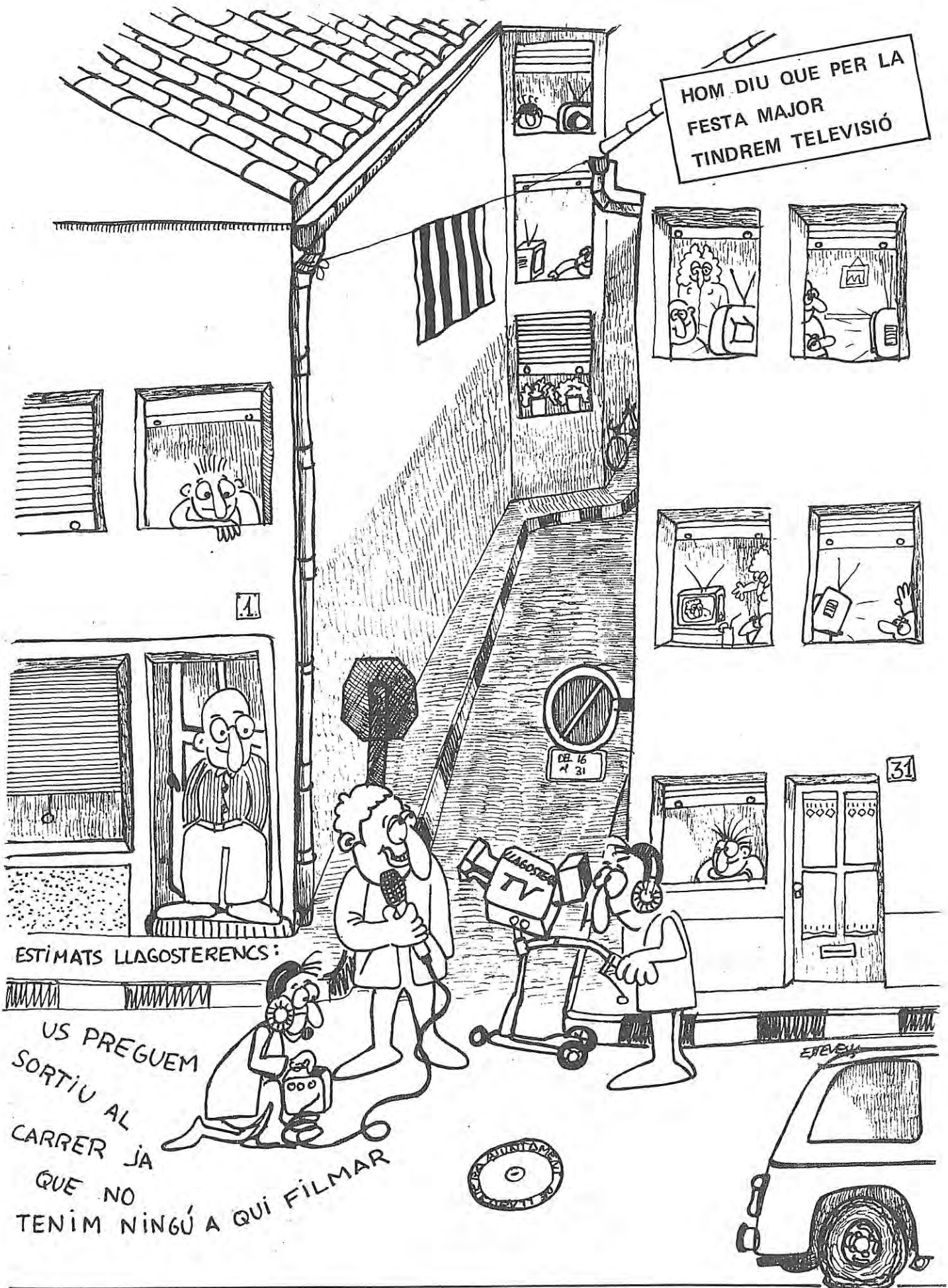
—Amb en Vito sí que m'hi casaré.

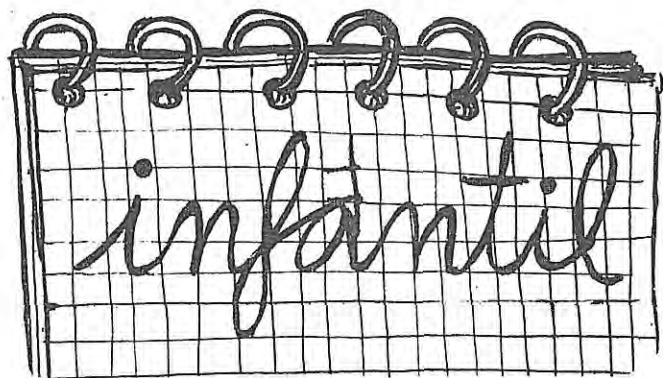
—Millor que ho encertis —respongué.

Aquest escepticisme de la vella, trobà confirmació: Un matí, arribà el pare de la quarta criatura, i estant sols amb Rosa, començà a petonejar-la ardorosament... en el moment de passar a la cambra, el Vito.

Va haver-hi punyalades. Molta sang. Molts de crits. La Policia, s'emportà als contrincants... La vídua, morta de por i vergonya. La Siseta, cantava una cançoneta de moda.

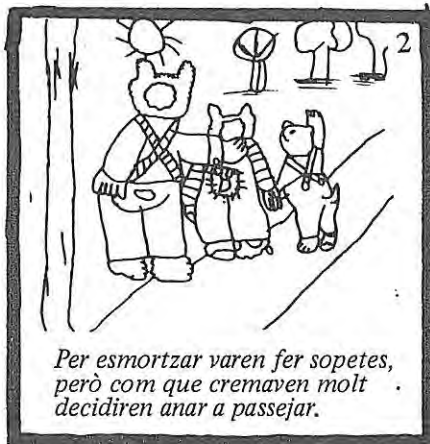
P. Parés C.

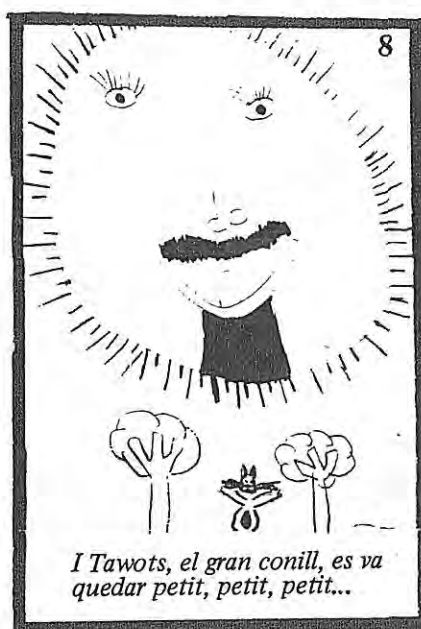
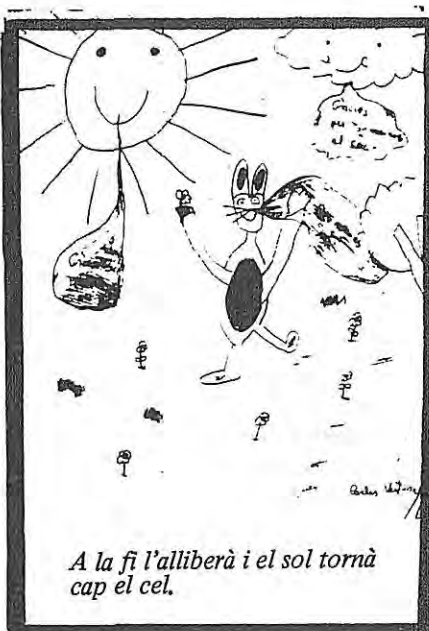
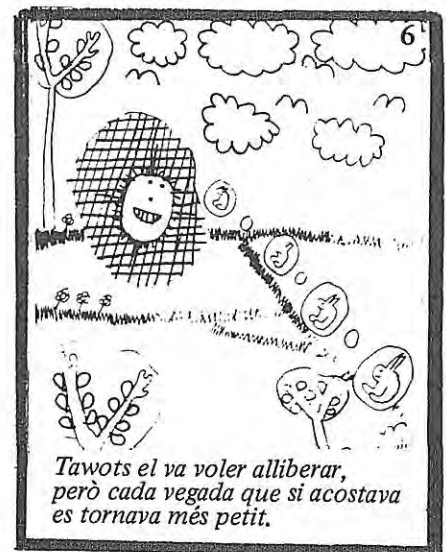
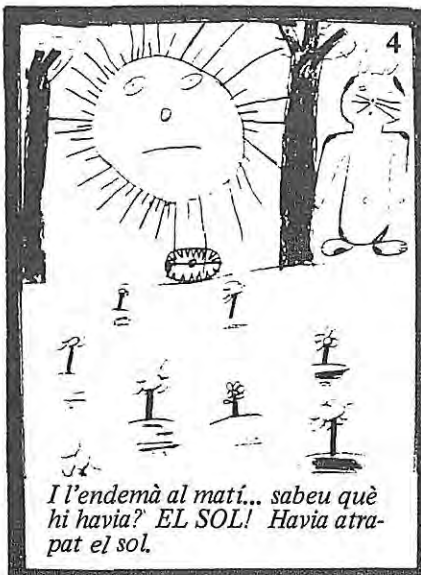
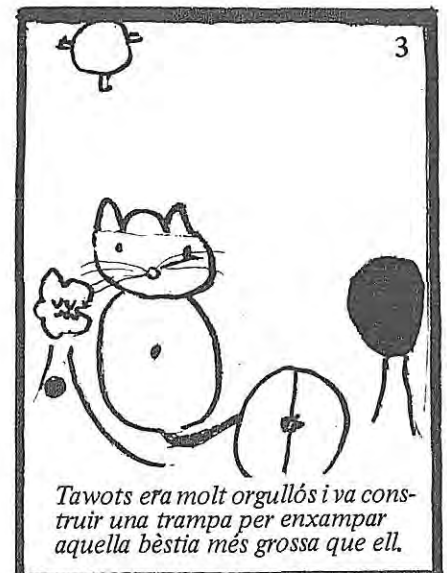
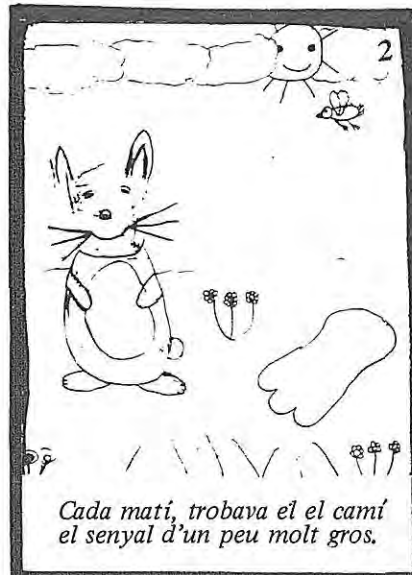
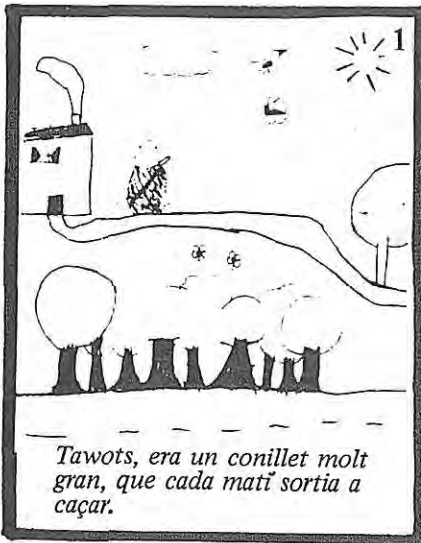
En aquest número, els nens i nenes de 3.er curs d'E.G.B. ens han demostrat les seves dots de petits artistes.

Els tres óssos

- 1.- Marta Soto
- 2.- Eva Cubarsi
- 3.- Ma Àngels Sureda
- 4.- Marc Viñoles
- 5.- Nuri Viñas
- 6.- Ma Neus Carmona
- 7.- Raquel Rigau
- 8.- Rafael Ruiz

El conill Tawots

- 1.- David P.
- 2.- Antoni
- 3.- Carles Dilmer
- 4.- Josep M^a. Montiel
- 5.- Jordi Surós
- 6.- Ferran Reverter
- 7.- Carles Ventura
- 8.- Glòria

Una carta

(Un passat que sobreviu)

Una bona amiga posà a les meves mans una carta. Ella és dona bella, agraciada i somrient, que fuig del vici, és amant de la llar familiar, s'allunya dels actes immorals, estima les bones costums.

Em diu que em dona la carta perquè en veure-la, llegir-la i rellegir-la, li porta records d'un dia quan era dona adolescent, "edat", em diu, "que destapa l'olleta flairosa de la misteriosa vida"...

"Vaig estimar un home", diu, "que encara estimo i vull. Li porto un carinyo especial de ser volgut per les seves clares demostracions de bondat, afecte i carinyo demostrat i rebut; i sobretot pels sentiments bondadosos i veritats que porta la carta".

M'amplia que l'olleta flairosa és portadora d'un brou compost d'il·lusions i somnis que no són reals, i de color i toc a la carn humana.

Per a uns engolir-los és solament simple plaer corporal; a uns altres, els emplena de goig i sana alegria i plaer jamai conegut, té sabor a pa celestial sense crosta.

"Et demano vegis en mi una bona dona, com tantes altres, i puc assegurar-te d'haver caminat llargues jornades junta amb el que en diuen alta societat (que és més baixa que la terra baixa, plena de fang, llot i aigua corumpuda). Sí, vaig rellicar, però no vaig caure, vaig ésser valenta i forta davant uns homes que veien en mi, i altres dones, un plat de carn sabrosa i tendra per satisfer la seva fam bestial, que tenien encesa".

M'assabenta també que és dona amb creences fumades d'un ciri acabat.

Present.
Estimada: Pocs dies han passat. Nit quieta. Les meves galtes eren roges dels teus petons; encara els meus llavis eren molts de les nostres begudes. Una força sobrenatural va portar-me a meditar llargament. De la meditació va néixer el present breu adreçat a la teva petona.

"Bona i sagrada Dona: Feu la divina gracia que nosaltres dos caminem sempre junts dintre els camins de la vida, a prop un del altre com aquells llargs anys que havem rodolat pel món."
"Eparteu de nosaltres dos els que volen separar-nos. Eparteu-nos aquells homes i dones maliciosos, de mirades lluntes, embriacs de infernals desitjos, que no senten amor ni mai han estimat."
"Feu Divina senyora, de mi i d'ella lo que vos volgueu, però no ens separeu."
"Feu que les nostres abraçades continuïn siquen sempre leals i fortes; que els nostres cors batguin l'un al costat de l'altre, i que els nostres llavis al juntar-se ben besar-nos no agafin tal freda freda de l'indiferència." Amen.

"Sóc dona que camina i crec el que ens mana la nostra mare la naturalesa, i estimo els nostres semblants. Tota la resta ho considero conveniència particular".

La sentada que hem fet avui no té el nom de xerrada, té el nom i títol de confessió.

Les veus s'ha apagat, solament dels nostres plorosos ulls surt un tebi adéu.

(La data i els noms són raspats, el que vol dir que tot l'etern no necessita ni dia ni any).

Prego perdoneu l'ortografia, la carta va néixer en temps dificultosos per a la nostra escriptura i parla catalana.

Rosa

BRAHMS... "CANÇÓ DE BRESSOL"

Els ametllers ja no trigaran gaire a posar-ho tot de cotó... Te'n recordes? agafàvem les flors com si fossin núvols i les acarònàvem amb mans fràgils com petons d'infant... Des de la finestra en veig un, tot nu, que zumeja suaument amb el vent que endevino càlid i tendre... Em pesen les parpelles, se'm perd la mirada dins la immensitat del temps, la malenconia dels records em provoca una quietud bromosa i estàtica. Estic esperant des d'aleshores, amb aquesta actitud d'aparent indiferència, aquest posat que anomenaves tantes vegades "taoista", una carta, una trucada... Són molts anys ja practicant l'espera; cada dia em pinto els llavis per si un cas te'n recordes que en una llunyana primavera vares prometre venir-me a buscar per anar junts a veure com el sol es colgava... deies que els cabells se m'omplien d'estels i els ulls de nit...

El meu vestit de floretes, aquell que tant t'agradava, ja és una mica vell i descolorit però no crec que et preocupi massa. El nostre disc ja sona estrany, com si estés cansat de tants dies, de tantes hores de giravoltar; me'l vares regalar quan per primera vegada vaig deixar sorgir la meva tendresa i vaig fer-te un petó... Des d'aquell dia la "Cançó de bressol" de Brahms acompanya totes mes esperes; a la nit el seu ressò es trenca amb les imatges dels meus somnis; em desperto amb el cos moll per la suor i la respiració alterada per l'angoixa i la por que no tornis...

De tant en tant, ve algú per dir-me que millores, que ja no crides, però que continues plorant a les nits... volen fer-me creure que romans en una casa de salut, però no poden enganyar-me... Ells tampoc saben on ets i no podran despullar-me del teu encisador record; que no t'entengui no és prou motiu per dir que ets boig... diuen que la mirada se't perdia en el buit però... res no s'ha perdut quan hi ha algú que sap on és; em diuen una i altra vegada que les teves paraules no tenien sentit, a mi no em semblava cap bogeria que escriguessis coses com: "He vingut a trobar-te, fa moltes vides que et cerco per dir-te de quin color és el riure..." També jo sabia que et trobaria, vaig reconèixer les teves mans d'expressió suau que ara en la solitud d'aquesta cambra tan blanca, que diuen meva, visualitzo omplint moments... instants...

Torno a viure, entre somnis, quan tothom ens mirava abraçats als arbres sentint en el nostre cos la vibració de la seva sang, de la seva vida. Sento, com si fos ara, la pluja fonent-se amb les nostres llàgrimes, blaves de tant estimar...

T'espero, sé que vindràs... avui el sol s'ha colgat sense nosaltres...

Brahms em fa una besada etèria al front... Amor... et deixo... vénen dues bubotes verges vestides de blanc, em treuen del meu ensonyament i en absolut silenci, m'obliguen a cridar el son...

*Com m'agradaria
endinsar-me pels teus ulls,
i ésser eternament
un bri més del teu esguard...*

Loli Garcia
1-2-85

DIALOGANT AMB UN PINGÜI

Jo estava en plena feina pintant el mar, entre unes roques solitàries, quan aparegué de sobte un pingüi. L'agradable sorpresa, si bé em torbà de la meua feina, em causà una interna satisfacció, en constatar que no li era del tot estrany al simpàtic animal.

Ara, en recordar aquells moments, corre la fantasia i em fa sostenir aquest diàleg simbòlic.

— ¡Caram, amic pingüi, gairebé m'has atemorit! com és que ets per aquí?, jo et feia per allà a l'Antàrtida.

— Sí, d'allà vinc.

— Com, volant?

— Ca, si això pogués fer..., que no veieu les meves raquítiques ales, no em poden aixecar el cos.

— I doncs?..., però nedes com un peix...

— M'he valgut d'un iceberg que, aprofitant el corrent d'Humbolt i els vents, es dirigia cap aquí; què us sembla?

— Magnífic. Però home... d'aquí al Pol hi ha molta distància.

— Bé ho sé prou, però jo saltava mig nedant d'una muntanya de gel a l'altra, fins arribar vorejant, vorejant, per la costa nord enllà, on hi ha pesca i el clima és tanmateix més agradable.

— Així, com si diguéssim, estàs aquí de turista, no?...

— No tant com això, però mercès a la meua audàcia i temeritat he sortit d'aquell ambient tan fred, trist i rutinari.

— Deus haber passat els teus perills...

— Molts, de primer he esquivat el de les morses que tenen els ullals de sabre i els falta ànima; després dels ossos blancs que, quan tenen gana, són gola-fres que no perdonen res; més tard les foques, que tenen cara de bona gent, però van a grans manades i tampoc perdonen, ataquen els peixos i tot bitxo vivent. Últimament, abans de saltar a terra del darrer iceberg, m'he escapat d'un ossàs blanc que m'anava a la saga — se n'hauria de donar vergonya! —, no té modals ni moral de compatrici, com si no tingués peix per caçar, i foques, i marisc de la costa...

— Sí, és cert, però ja saps allò de la llei del més fort, i el que vulgarment es diu "que el peix gros es menja el petit".

— Però tot té un límit; que no em vinguin amb "cuentos"...

— I ara tu, què penses fer en aquests mons de Déu?...

— Doncs, fer la viu-viu, que el país s'hi presta.

— No tens por de trobar enemics que puguin atacar-te?

— Qui?... si no és algun capritxós, o un savi naturalista a qui el meu cos faci sed per dissecar...; per altra banda, la gent sap que sóc inofensiu i encara els faig gràcia, més per exòtic que per graciós.

— Sí, això em passa a mi que em trobo encantat de la teua companyia.

— Gràcies, però me n'he d'anar.

— On?... Que no tens la feina feta?!

— Sí, ben cert, però em tempten unes gambes que he vist entre aquest rocam, i al mateix temps et distrec de la teua taleia.

— Bé, però m'ha agradat la teua companyia.

— Doncs, procuraré tornar per renovar la conversa.

— Adéu!

— A reveure!...

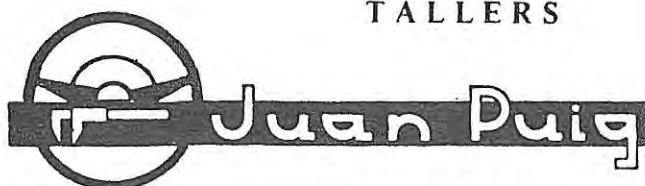
Josep Calvet i Amat
San Vicente de Talcahuano, Xile 1955

COMERCIAL 25

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C. Nou, 26 - Telèfon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

TALLERS

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Cases de Protecció Oficial
Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S. A.

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00

LLAGOSTERA

BON NADAL

DISC-MUSIC

Discs - Cassettes - Posters - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

TRANSPORTS **JAPIC**

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de
Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20
Telèfon 83.01.83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

**MATEU
FONT**

Per a encàrrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36

Tel. 83 06 20

esports-moto-jorma-7

articles per a l'esport
cordatge de raquetes i
reparació de patins

carrer dels consellers, 3 - telèfon 83 04 56

llagostera

**Construcciones
JOSE
Ramirez**

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

El que semblava inamovible al camp de Miranda d'Ebre

No ho sé, però hi ha cops a la vida, tot contant les nostres històries que vam haver de passar durant i després de la guerra civil, que resulta veiem, sense a penes adonar-nos-en, els propis secrets. I és que aquells moments eren tan anormals que hom anava a la deriva i poca cosa es podia fer per poder donar una direcció i visió adequada per aconseguir poder viure en pau i tranquil·litat.

Heus ací, a grans trets, el que passà en un dels camps de concentració més importants que hi ha hagut a Espanya, el qual estava sotmès a la vigilància militar i tutela de les seves lleis. Estava emparat per un comandant en cap amb els seus quadres d'oficials, sergents i tropa que el manaven a bastament. La porta d'entrada i l'exterior del camp estava sota la vigilància permanent de soldats de l'exèrcit del moviment. A més a més, utilitzaven cinc presoners, a qui feien portar un braçal per distingir-se, que tenien una mica de comandament, però el seu procedir sobre els altres empresonats era dur, salvatge i despòtic, fins i tot més cruel que no pas els sergents o oficials. Tant va ser així que un d'ells anomenat Sallarés fou mort l'any 1942 en un barri de malamort a Barcelona; es va suposar que fou una venjança personal d'un ex-presoner del camp.

L'oficial més temible que feia tremolar de por a tothom, era un alferes manc. Es deia que si pegava tant era perquè ell es pensava que, al camp, s'hi podia trobar qui, quan era al front, li havia tirat el tret al braç. Per això ell es venjava cruelment amb els pobres internats. Era tanta la por que tothom li tenia que quan el veien que s'acostava, la majoria, dissimuladament, marxaven cap a un altre rodal. I ara m'avenço a assenyalar el fet sorprenent que li va passar.

Un dia, mentre paràvem el sol a l'esplanada del costat de la via del tren, vam veure que s'apropava l'alferes manc; anava a dalt de la motocicleta tot espavilat i decidit. Tot d'una, en arribar davant el nostre grup, "pata-plaf", va caure d'aquell enginy mecànic i de sobte es va incendiar l'aparell i tot ell va quedar ple de foc. Sort va tenir que, amb el temps de no passar un llampec, una vintena d'individus

van estirar-lo i treure'l d'aquell foc flammant, i amb les mans, i a patacades, van poder apagar-li tot el que duia al damunt. Fins i tot, algun d'aquells nois que lluitaven ostensiblement es van treure l'americana per sufocar més bé el foc. Havia de morir cremat, però gràcies a l'espontaneïtat contundent i ràpida d'aquells herois es va poder salvar. Ara entro a fer veure la reacció que va tenir un home, nefast per als pobres reclusos, però que davant d'aquell fet fortuït de fatalitat que li va passar, canvià la seva actitud davant dels presoners i va ser més humà. Llavors, es va distingir com a bona persona en aquell horrorós camp de concentració. Pel que va atènyer a aquell contratemps inesperat, va ocórrer que, al cap de poca estona, va sonar l'amplificador de la ràdio del camp i va demanar amb insistència els qui havien ajudat l'alferes de la catàstrofe, que es presentessin de seguida a rebre el seu testimoniatge d'agraïment i recompensa. La cosa més curiosa és que no s'hi va presentar ningú, malgrat repetir el missatge diferents cops. La resposta d'aquella vintena d'individus tan valents fou contundentment convertida en una actitud de dignitat i de silenci: no voler acceptar favors dels qui els maltractaven! Però l'atzar els va jugar una mala passada, un tal Soteres va ser enregistrat a la infermeria, en haver-hi anat a curar-se la sang que li va eixir de les patacades que havia rebut durant el sufocament del sinistre. Allà li van preguntar amb què s'havia fet aquell mal. Ell va dir la veritat del cas, sense pensar que li diguessin res més. Però al cap d'una estona es va tornar a sentir l'altaveu. Aquell cop demanava concretament per en Soteres. En sentir-ho, tot seguit va anar-hi. En arribar-hi l'alferes li va preguntar si l'havia ajudat a sortir d'aquella situació tan greu. Li va dir que sí, perquè era un deure humà fer-ho. Aleshores, l'alferes va rumiar una mica i li va dir:

—D'avui endavant pots menjar del que mengem els oficials i et donaré un salconduit perquè puguis anar amb llibertat a passeig i a la ciutat, i ara vine que anirem a l'oficina on hi ha els informes.

En arribar-hi es posà a fullejar intensament papers i oficis, que n'hi havia un munt, i no va parar fins que va

trobar el seu i sobre el qual li va dir:

—No és gaire bó i de moment no et puc fer res més. Esperem que passen uns dies més per veure si n'arriben de més bons.

En Soteres li va donar les gràcies i va quedar sorprès en veure aquell gran interès que tenia. Abans de marxar li va dir que a la tarda ja ho tindria tot a punt perquè en pogués disposar. I és cert que aquell alferes que havia estat tan ferotge semblava no podia ser que fos el mateix. És per dir, que aquell succés tan aparatós va contribuir en bé pels internats, perquè va fer canviar radicalment de procedir l'alferes, del mal al bé. En general això es va notar sensiblement.

A voltes les coses bones de la vida no solen passar soles. Van nombrar des de Madrid un nou comandant en cap per al camp, el qual només d'arribar donà ordres terminants perquè el tracte fos més magnànim i féu millorar tangiblement el menjar dels reclusos en qualitat i quantitat. Durant el seu mandat es construïren uns excusats públics notables i unes quantes dutxes que permeteren anar extingint de mica en mica els polls i la brutícia. Alhora es pogué deixar en desús "el Barco", que era una passarel·la de fusta amb uns forats rodons per poder fer-hi les necessitats biològiques infectament, i a l'hivern era com una balleta parada per als pobres esgarrats car, al matí, quan era gelat, alguns hi havien caigut a baix.

El més important que va esdevenir de relaxant al camp, va ser perquè en Franco va cessar el Coronel Pinillos que era el qui comandava tots els camps de concentració. Aquell Cornel era un home que es distingia per no tenir compassió ni indulgència sinó a l'inrevés. Per això el Caudillo posà fi al seu càrrec militar que desprestigiava tant el règim, per manca de dulcificar-lo. És cert, doncs, que en aquells moments, al camp de concentració de Miranda d'Ebre, va puntejar l'alba de més claror, la qual va ser un gran respir per poder viure-hi amb més placidesa i esperança, perquè l'arbitrarietat que hi semblava tan inamovible s'esbravà implacablement. I com que ja havia sonat l'hora d'haver-se encès la guerra europea, aquell règim d'opressió volia canviar i donar la impressió al món, que també era humà, cosa increïble i inadmissible per als estats democràtics que lluitaven tant per instaurar i dignificar les llibertats individuals i col·lectives!

Josep Vila i Soteres

No estudia tothom qui vol

Aquesta generalització té un desenvolupament molt més ampli però, per raons d'espai, intentaré concentrar-ho en un sol text.

Partim de la premissa que culturalment —i en molts altres aspectes— vivim en un país no normalitzat. La majoria dels nostres avis eren pràcticament analfabets; els nostres pares saben les quatre regles i, amb una mica d'aplicació, tenen una caligrafia entenedora. És només des fa un parell de dècades quan la gent comença a estudiar més intensament, a costa de grans sacrificis, mai prou valorats, dels nostres progenitors. Tot i això, els de la meua generació vam haver de plegar del col·legi als catorze anys. Els qui vam ésser mínimament afortunats i anàrem a estudiar a fora —La Salle de Cassà, per exemple— semblaria que aprofitàrem més el temps i vam poder "enxufar-nos" de xupatinters o quelcom per l'estil. Les fornades que en aquella època sortien de l'escola de Llagostera, ho tenien més difícil. Salvant honroses excepcions, la qualitat d'ensenyament tenia força que desitjar.

La "titolitis" i l'empollar

El saber no ocupa lloc. Aquesta màxima és fonamental pels qui tenen certes aspiracions o ambicions de prosperar en la selva quotidiana. La "titolitis" és una necessitat més de la vida moderna, el suc de colzes o l'empollar, podria ésser un nou ingredient a les receptes culinàries o l'evidència de què la metodologia del sistema d'ensenyament aquí no ha evolucionat.

En resum, el problema és com estudiar els qui ja hem deixat enrera l'adolescència i ens plantegem començar de nou, donant per suposat que tenim un nivell corresponent a l'ensenyament bàsic actual.

El curs passat, amb el col·lega Enric,

vam decidir estudiar l'accés per a majors de 25 anys. Es tracta de què amb un curs fent uns estudis equivalents al BUP i COU, pots accedir directament —en cas d'aprovar— a qualsevol carrera universitària. Hi ha dues possibilitats: matricular-se a la UNED (Universitat Nacional a Distància), un mètode realment dur, o fer-ho a l'Autònoma, on no fan classes, pel que, si hom vol preparar-se adequadament, ha d'anar a acadèmies privades, amb les despeses que això significa.

Nosaltres ens vam inscriure als dos cursos, i a base d'esforços i certes privacions, vam treure l'accés per l'Autònoma, que en realitat era on ens interessava, tant pel fet que podíem estudiar en català, com per l'ambient, que en general és més obert, com perquè ja sabíem que estudiar per la UNED és gairebé una missió impossible per l'alt nivell que exigeixen, amb l'empollar com a única norma d'estudis.

Però vet aquí que aquest curs, el claustre del Col·legi Universitari de Girona decideix canviar els horaris i, en vies d'una pressumpta professionalització de l'estudiant, passen les classes de primer curs al matí, amb la clara intenció d'anar-hi adaptant els cursos següents. D'aquesta manera, tots els qui treballem al matí —que som la majoria— ens veiem impossibilitats de matricular-nos. En el cas nostre, el recurs és convalidar amb la UNED, a distància, amb castellà, i amb uns temes que només de mirar-los ja espanten. Resultats: l'Enric pràcticament ho ha abandonat, i jo ho tinc més que malament.

Només estudiaven els rics

Ens ha mancat voluntat? Hem tingut dificultats d'adaptació? Massa ganes de viure i poc esperit de sacrifici? Una mica de tot, però tornant al prin-

cipi, aquí no ha estudiat tothom qui ha volgut. La necessitat de treballar als catorze anys, era una obligació degut a les dificultats econòmiques de moltes famílies. En aquells temps els únics que tenien possibilitats de seguir amb una carrera, eren els que gaudien d'una posició de classe mitja-alta.

Ara, quan ens hem fet més grans i veiem que sense una sòlida formació estem predestinats a seguir formant part del mediocritisme imperant, ens trobem amb unes dificultats gairebé insalvables. Precisament, els qui tanquen les portes del Col·legi Universitari a Girona a tots els que, per poder estudiar, hem de treballar, són els que, tot i reconeixent que van haver d'estudiar per tenir el títol, no van tenir aquestes dificultats essencials com és la manca de "plata".

Ja no entro a considerar quan valen els estudis d'un noi o noia de 17 anys, que vagi a Sant Feliu o Girona. A Europa es fa i es soluciona la qüestió d'igualtat d'oportunitats, amb unes beques adequades. Aquí crec que n'estem molt lluny, i probablement no ho recriminem —serien tantes coses!—, però com a mínim exigim aquest dret a poder estudiar, per la gent que treballa, sense haver de recórrer a la disciplina centralista i totalitària —quant a dedicació— de la UNED.

Joan Ventura Brugulat

PARLEM DE CATALUNYA

En el llibre de l'historiador Ramon d'Abadal anomenat "Els primers comtes catalans" que fou editat el 1958 i que forma part, com a volum núm. 1, de tota una història de Catalunya, la qual està composta de 12 llibres iguals escrits per 10 historiadors diferents, és on trobem una explicació sobre el suposat naixement de la nostra Catalunya nacional.

Segons l'historiador francès Josep Calmette, fou l'any 865 el de la naixença de Catalunya, en prendre el rei Carles el Calb —l'últim rei franc que governà Catalunya— la decisió d'adjudicar a un tal Bernat (marquès de Gòtia) una part del seu reialme dit "Marca de Gòtia" que fins aleshores s'havia estès des del Rone als confins del Llobregat, creant així una nova circumscripció administrativa que, partint de les Corberes cap avall, seria anomenada "Marca Hispànica".

Aquest acte pensat només com un fet solament administratiu, tindria en veritat una gran transcendència històrica, ja que plasmava el quadre territorial de la futura Catalunya. Incorporant un fragment de la vella Gàlia, o sigui, el Roselló a la nova "Marca Hispànica", junt amb la Cerdanya i els comtats d'Urgell, Vic, Girona i Barcelona, quedava formada la Catalunya primitiva, essent doncs aquest acte ni més ni menys, el fet que dona lloc al començament de la naixença de la nostra Catalunya.

Fins aquí ha parlat l'historiador Calmette, establint un bon començament per cercar el corresponent seguiment buscant per recollir i remarcar els fets més adients d'aquest llarg període que fou necessari per completar la formació de la Nació Catalana, ja que més de dos segles hagueren de transcórrer perquè la terra que després seria catalana passés de la sobirania del govern franc, al govern i sobirania d'autoritats indígenes i pròpies, confirmant-se allò escrit de què fou en el segle IX quan sorgí una consciència nacional.

Com a fet orientador s'ha de tenir coneixement i sempre en compte que l'estructura territorial d'aquest període històric, era l'existència d'una divisió política-administrativa a base de comtats, sota la jurisdicció de la reialesa. En aquest temps: Carlemany el Gran,

Lluís el Piatós i Carles el Calb (768-877), reis francs tots tres, foren seguits després per la nova dinastia dels Carolingis. Igualment és originària d'aquest període la implantació de l'ordre de relació i jerarquia entre els homes i els béns, del sistema feudal —de feudo— de molta i llarga persistència i ressonància narrativa.

* * *

Ens toca ara parlar de Guifré dit el Pilós ja que se'l considera en la nostra història com el pare fundador i organitzador de la naixent Catalunya, degut a les seves grans i decisives realitzacions, sobretot tendents a independitzar-se de la reialesa i a unificar bon nombre de comtats al de Barcelona, inici de la Catalunya incipient, gran i nacional. Nasqué l'any 840 de pare també dit Guifré i així mateix comte de Barcelona, natural de la vila dita d'Arrià, situada en territori del Conflent, tocant el riu Ter i a la vora del monestir de Cuixà.

Guifré el Pilós fou investit comte de Barcelona l'any 873 i durà el seu mandat 24 anys, ja que morí l'11 d'agost de l'any 897 a conseqüència d'unes ferides en combat contra la morisca en terres de Lleida, essent precisament aquest trànsit el que donà lloc a establir-se la llegenda de les quatre barres de sang.

Cosa d'un segle passà de la mort de Guifré el Pilós al nomenament de Ramon Berenguer II dit el Gran, al front del comtat de Barcelona (1896), essent ell una de les figures més excel·les de la nostra història. Durant aquest ja passat període s'havien succeït vuit comtes.

Berenguer III, un dels quatre més grans personatges de la nostra història, eixempla notablement amb fusions, annexions, i conquestes la importància territorial de Catalunya, fent front a adversitats i atacs, sobretot dels musulmans que en tot el llarg del temps no pararen mai la lluita, ja que ells es trobaven establerts en terres circumdants. En ser investit comte de Barcelona comptava només 15 anys d'edat, fou sempre d'un esperit recte i generós; morí l'any 1131 després d'haver aplegat més territoris al comtat de Barcelona i iniciat també la nostra naixent

puixança marítima. Reposa en el seu sarcòfag al monestir de Ripoll.

El seu successor, Ramon Berenguer IV, amb els seus 31 anys de regnat, pot ben dir-se que fou també una figura senyera i plasmador de la reconquesta catalana. També, del no gaire feliç enllaç amb Aragó i el que realitzà el deslliurament de tot Catalunya del poder musulmà.

Per esperar a reprendre l'escrit parlant del per a nosaltres familiar rei Jaume I, citarem Alfons I el Cast (1162-1196) i Pere I el Catòlic (1196-1213), aquest pare del Conqueridor, dient d'ells que foren dos dels grans constructors de la gran Catalunya, fent-la arribar a tenir categoria imperial.

Explicació.— Crec com un deure meu, intentar manifestar-me donant constància del per què m'atreveixo a escriure referent a una matèria o qüestió tan polèmica com és tot allò referent a la història. La meua acció és guiada pel meu sentiment a enaltir tot allò que fa referència a la nostra personalitat com a poble. Rovira i Virgili com articulista, parlava moltes vegades dels que ell en deia catalans nacionals; segons la meua interpretació volia dir i es referia a aquells catalans que posseïen consciència, que efectivament no eren altra cosa que catalans.

Com que aquesta consciència podria ser per alguns un xic borrosa, jo entenc que és necessari fer tot allò possible per aclarir-la i com que considero d'una gran veritat allò de què per estimar una cosa cal primer conèixer-la queda així donada l'explicació de la meua acció, feta en forma de noció reduïda i ben sintetitzada, manera d'atraure al lector perquè no li sigui pesant la seva lectura.

Francesc Falivene

Llagostera, març del 1985

opinió...opinió...opinió...

L'ARBITRARIETAT DE LA JUSTÍCIA

Amb tots els respectes que pugui merèixer la justícia espanyola, és molt curiós comprovar, no obstant, el diferent tractament que mereixen uns delictes enfront d'altres.

Així, mentre es condemna i empresona el delinqüent comú de carrer, un pobre lladregot, el drogadicte, l'objector de consciència, l'independentista per pintar rètols en català, etc..., hi ha altres diferents grups de personatges com per exemple els grans evasors de capitals o bé els militars colpistes que semblen tenir alguna butlla que els lliuri d'aquests petits entrebancs.

El primer espècimen és del tot curiós: sol pertànyer a l'aristocràcia, o bé a altes capes de la societat també privilegiades. Doncs bé, aquests monumentals estafadors, quasi tots han estat absolts o posats sota fiança i tothom sap que són culpables.

En els casos anteriors ja poden comptar amb alguns mesos, si no anys, de presó i no hi ha fiances que valguin, i si existeixen, no importa gaire, car no poden satisfer-les.

En canvi, per aquests aristòcrates que es molesten perquè els retraten els periodistes mentre surten de declarar fins que arriben a llur magnífic cotxe amb xofer inclòs, no els importa molt que la fiança sigui elevada, unes petites trucades telefòniques a llur advocat i a Suïssa, i tot arreglat; i així, mentre es vesteixen en elegants sastreries, d'altres no tenen ni la més remota idea del que pot valer un vestit; mentre degusten exquisits plats internacionals en luxoses festes, d'altres no saben si en aixecar-se al matí podran menjar aquell dia; la "jet-society" tornarà a ésser el que era i el que ha estat sempre, fent valer els seus reals antecedents, per estar a la fama, i al front del poder econòmic, mentre les revistes del cor, que trafiquen amb aquests personatges, seguiran essent les més venudes del país.

El segon espècimen esmentat, també és força curiós, perquè deixant a part que la immensa majoria torna a circular tranquil·lament pels quarts espanyols, d'altres inclús han pujat de graduació.

Quan penso en aquestes coses que succeeixen avui dia dins l'Estat es-

panyol em ve a la memòria la lletra d'una cançó d'en Lluís Llach quan diu:

*"Ells són aquí entre nosaltres,
amb la ignorància feta llei,
la seva raó-el fanatisme,
brutalitat el seu poder."*

*Ells són aquí entre nosaltres
però nosaltres on som?*

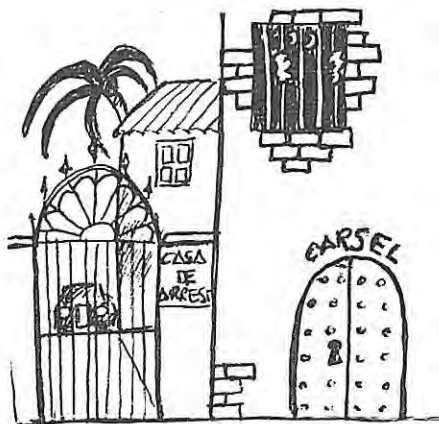
*A vosaltres ho pregunto
que sou amics, i que sou molts.
Ells són aquí entre nosaltres,
però nosaltres on som."*

Sincerament crec que som molts, els qui desitgem una societat molt diferent a l'actual; més igualitària, amb igualtat d'oportunitats per a tothom, sense militats, sense armament, sense privilegis, més humana, que no ens sigui estranya al nostre esperit.

El problema crec que és un altre però, igual que el poeta M. Martí i Pol, tampoc en sé la causa:

*"I ara, ¿Quin fosc refús, quina peresa
malmet l'impuls de renovada fúria
que ens feia quasi delejar la lluita?"*

Pompeu Pascual i Gifre

BON DIA LLAGOSTERA

El passat 23 de març es va celebrar a aquesta vila l'enterrament de Na Matilde Tarifa Castro, mare de l'Alfons Pelegrina Tarifa, i àvia de l'Alfons Pelegrina (júnior), ambdós empleats municipals, el pare, des de temps pretèrits.

Jo, com a veí, com a company, vaig assistir a l'acte, per solidaritat amb la

família, així com per respecte a la difunta. El que em va estranyar va ésser que per part del nostre Ajuntament no hi havia ningú, ni la més minsa representació i això és greu, penso, per part de qui ens representa, ja que l'Ajuntament és o hauria de ser el mirall on el Poble s'hauria de mirar i en aquest cas, com en tants d'altres, el mirall es va trencar.

I jo pregunto:

—Si en comptes d'ésser la mare de l'Alfons, la difunta hagués estat la mare de qualsevol dels que conformen "l'equip de govern" d'aquest Municipi, hi hauria hagut la mateixa fredor?

Penso que no, que en bloc s'hauria anat a l'enterrament, des del batlle a l'últim funcionari a excepció, és clar, dels serveis mínims.

Es vergonyós que existeixin aquestes diferències i existeixin fins i tot a l'hora de la mort.

Si falta un pobre, per bona persona que sigui, "l'Església és buida", els familiars, algun veí i alguna amistat.

Si falta un ric, encara que en el decurs de la seva vida hagi fet de tot, oprimir, ofegar, i fins i tot..., "l'Església s'omple".

I això ho sabem. Sabem que la hipocresia és molt gran.

El que no pensava, és que això, aquesta hipocresia, arribés fins i tot a l'Ajuntament, al nostre Ajuntament.

Crec que per respecte al fill d'aquesta dona i a la família tota, havia d'haver assistit almenys una *representació Municipal*, com es fa a totes les empreses, a l'esmentat acte.

No sé si s'ha valorat prou que era la seva mare, que era la mare d'un funcionari que porta molts anys de servei, i, vulguis que no, hom li deu un respecte a ell i a la família, així com a la difunta.

En fi, no sé si en faré res de perdre el temps escrivint aquesta protesta, però sí crec que és el meu deure de fer-ho, denunciar tot el que sigui denunciabile i això sota el meu punt de vista és *denunciabile* i *censurable*, al mateix temps.

Descansi en pau

Na Matilde Tarifa Castro

Joan Riera Casals

**Membre de la Unió Local de
COMISSIONS OBRERES (C.C.O.O.)
i del P.S.U.C.**

ULTRES-FÒSSILS i NEW-ULTRES

Sospito que els inescrutables dissenis divins atorguen a cada poble un flagell específic que li recordi que l'home, sense ser essencialment un miserable, sovint s'entossudeix en comportar-se de manera que ho sembli. Naturalment, aquests països nostres no podien ésser l'excepció, i ja fa anys que es veuen poblats per una més o menys nombrosa legió de defensors dels valors eterns.

Feliçment el final del mil·lenni que vivim no s'inscriu en llur època daurada, hem abandonat les rutes imperials i la majoria procura oblidar les proeses d'aquells elegits que forjaren una de les més insignes fulles de la història de la niciesia.

Els centinel·les de Déu, la pàtria, l'honor i altres quincalles de l'esperit similars han viscut temps millors, dies gloriosos en els quals eren els protagonistes estelars de la vida del país i podien imposar els seus austers horitzons als habitants d'aquestes sofertes terres.

Malgrat tot no considero que avui tinguin motiu de queixa. Gaudeixen encara de considerable influència en sectors bàsics que tothom coneix i als quals, estimant la seva susceptibilitat, sempre és prudent referir-se amb circumloquis.

En aquestes circumstàncies, lluny de remoure insensatament consciències i ressuscitar fantasmes sortosament sepultats sota una llosa irrevocable, seria més caut que simulessin complaença i oferissin un parell d'oracions matineres al destí benigne que no va permetre una transició a l'Argentina ni oportunitat a qui pensava demanar responsabilitats.

Però aquests mascles són molt ells i de tant en tant, embriacs d'adrenalina acumulada, perden el nord de l'autocensura i alliberen opinions hivernades dificultosament en els racons de les vísceres.

Tenen encara la qualitat d'irritar, però llevat d'això, alguna pujada de pressió a sistemes circulatoris sensibles o una aflujada d'esfínter, no representen cap altre perill.

Si finalment aconseguíssim convèn-

cer-nos de què el procés és ja irreversible, ens adonaríem que la seva nostàlgia resulta patètica, que els seus discursos apocalíptics són generats per una ment torturada per evidències adverses, abocada a la desesperació.

Obviament el futur no és seu. No cal patir per relíquies del passat, encara que es mantinguin més incorruptes que el braç de Santa Teresa. Personalment, em neguiteigen més les corrents actuals. El new-look ultra.

En l'adolescència possiblement la personalitat ja estigui sedimentada, però estic convençut que és un període determinant en la configuració del propi credo. Abans, res arrela, posteriorment la vida i l'experiència puleixen, perfeccionen i, sobretot, desapassionen.

Els new-ultres són la collita d'una adolescència viscuda en època de reflux, en un temps on gairebé tot se'ns ha esmunyit d'entre els dits, probablement a causa de la pròpia inconsistència.

I aquí tenim aquests joves als qui la vida somriu àmpliament, impreg-

nats d'un racisme que exhibeixen amb ambigües pretensions humorístiques i una consciència d'èlite que els condueix a despreciar la vulgaritat que els rodeja.

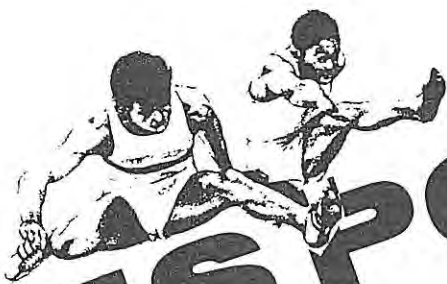
Sense haver viscut mai cap dificultat són insensibles a les dificultats i turments aliats. Capaçs de fer sense rubor un acudir de la suposada ferum que fan els negres o els ventres inflats dels nens d'Etiòpia.

A voltes desorienten perquè no són els fatxes clàssics, però participen d'algunes de les seves característiques intemporals i distintives. Convinen conviccions tan magnífiques com la xenofòbia, l'autoritarisme o el classisme, amb veleitats postmodernistes.

Fruits magres d'una època magra són el reflexe de la mediocritat, la reencarnació periòdica dels carques de sempre, la bandera de la irracionalitat.

Però, en fi, ens han ensenyat a acollir els dissenis divins amb resignació i hem d'aprendre a conviure amb qui sigui. Tot són criatures del Senyor.

Enric Ramionet i Lloveras

ESPORTS

Futbol

Primera Regional - Grup I

A falta de 7 jornades per acabar aquest Campionat de Futbol a l'Regional en el Grup I, la U.E. Llagostera encara podria —de confirmar-se definitivament l'ascens de Categoria dels tres primers equips que encapçalaran la classificació al final de la competició— obtenir una plaça per a la propera temporada poder jugar a la Categoria Preferent.

Aquests són els últims resultats assolits pel nostre equip:

Llagostera, 3 — Montagut, 0
(Aquest partit va ésser disputat el dia 17 de febrer).

Llagostera, 0 — Roses, 1
Abadessenc, 5 — Llagostera, 2
Llagostera, 2 — Bisbalenc, 1
L'Escala, 1 — Llagostera, 1
Llagostera, 3 — Arbúcies, 0
Besalú, 2 — Llagostera, 1
Llagostera, 0 — Anglès, 0
Verges, 0 — Llagostera, 1

El bon estat físic dels jugadors, llur entrega total i la bona harmonia que actualment regna en el Club fan que la U.E. Llagostera assoleixi importants triomfs, degut a això ocupa un quart lloc ben merescut dins la taula classificatòria, amb 33 p. i 7 positius.

Aquesta està encapçalada pel Guíxols amb 49 p. i 21 positius; Roses 40 p. i 16 positius; Anglès 36 p. i 8 positius; LLAGOSTERA 33 p. i 7 positius; Montagut 29 p. i 3 positius; Cassà 29 p. i 1 positiu; Palafrugell 28 p.; Ripoll 27 p. i 3 positius; Arbúcies 26 p. i 2 positius; Perelada 26 p. i 2 negatius; Hostalric 25 p. i 3 negatius; Salt 21 p. i 5 negatius; Besalú 21 p. i 7 negatius; Bisbalenc 20 p. i 8 negatius; L'Escala 20 p. i 8 negatius; Abadessenc 19 p. i 5 negatius; Torroella 16 p. i 10 negatius; i tancant la classificació el Verges amb 11 p. i 17 negatius.

FUTBOL

CASAL PARROQUIAL LLAGOSTERENC

Un cop acabada la Competició Oficial de Futbol de Categoria Infants de la 2.ª Divisió Grup E, l'equip llagosterenc ha quedat definitivament en 6.^è lloc amb 29 punts.

Molt bona l'actuació d'aquest equip que ha sabut mantenir-se en tot moment sobre una línia de joc efectiva i positiva.

Equips com el Palamós, el Vilartagues, el Guíxols, el Cristianenc i d'altres, també amb renom, no han tingut cap possibilitat de frenar aquest Llagosterenc que ha anat sempre a intentar superar-se.

Els últims resultats són:

Llagosterenc, 1 — Vilartagues, 1
Calella, 4 — Llagosterenc, 0
Llagosterenc, 10 — Calonge, 0
Llagosterenc, 0 — Palafrugell, 0
Palamós, 2 — Llagosterenc, 0
Llagosterenc, 0 — Aro, 0
Guíxols, 1 — Llagosterenc, 4
Llagosterenc, 0 — Bisbalenc, 0

Classificació final

Palafrugell A 42 p.; Bisbalenc 38 p.; Aro 36 p.; La Salle Palamós 32 p.; Calella 31 p.; LLAGOSTERENC 29 p.; Palamós 28 p.; Sant Antoni 24 p.; Vilartagues 21 p.; Cristianenc 9 p.; Calonge 8 p.; Monells 6 p.; Guíxols 4 p.

Alevins - Grup preferent

Després de disputar els partits que foren ajornats (el Llagosterenc només en té un) es donarà per acabada la competició en aquesta Categoria.

Els últims resultats han estat:

Llagosterenc, 4 — Palamós, 2
Bons Aires, 6 — Llagosterenc, 1
Llagosterenc, 3 — Bell-lloc, 1
Llagosterenc, 2 — Garrotxa, 5
Penya Sport, 2 — Llagosterenc, 2
Llagosterenc, 1 — Vilartagues, 3
Blanes, 0 — Llagosterenc, 1
Llagosterenc, 3 — La Salle, 2

Classificació actual

Garrotxa i Vilartagues 27 p.; Palamós 35 p.; Bons Aires 32 p.; At. Olot 30 p.; Blanes 30 p.; LLAGOSTERENC 28 p.; Penya Sport 26 p.; Banyoles 20 p.; Salt 18 p.; La Salle 16 p.; Poble Nou 15 p.; Vilabertran 13 p.; Bell-lloc 0 p.

Alevins escolars

Una vegada més no ens és possible donar-vos la classificació d'aquest grup. Tan sols us podem dir que l'equip llagosterenc va en tercera posició.

La marxa d'aquest equip és excel·lent. Un aplaudiment ben fort per aquests nois perquè realment s'ho mereixen.

Els últims resultats són:

Sarrià B, 0 — Llagosterenc, 1
Llagosterenc, 2 — Penya Sport, 1
Llagosterenc, 5 — Vilartagues, 7
Llagosterenc, 13 — Vichienc, 0
Caldes, 2 — Llagosterenc, 2
Cassà, 2 — Llagosterenc, 0

LLIGA FUTBOL SALA

Resultats:

Llagostera, 3 — A.E. Blanes, 3
Mallorquines, 4 — Llagostera, 9
Llagostera, 10 — Giser, 0
Majo Discs, 5 — Llagostera, 5
Llagostera, 4 — F. Ordóñez, 5
Llagostera, 6 — Germobel, 3
P. Barcelonista, 3 — Llagostera, 4
Llagostera, 2 — Seat Lloret, 2
La Selva, 4 — Llagostera, 8
Calella, — Llagostera,

Bàsquet

JUVENIL FEMENÍ

Resultats Copa Federació Gironina

1.ª fase

Llagostera, 37 - Arbúcies, 38
 Montessori B, 43 - Llagostera, 24
 Llagostera, 21 - Guíxols, 63
 Blanes, 65 - Llagostera, 22
 Llagostera, 29 - Farners, 37
 Llagostera, 19 - Montessori B, 39
 Arbúcies, 53 - Llagostera, 18
 Guíxols, 70 - Llagostera, 28
 Llagostera, 21 - Blanes, 97
 Farners, 48 - Llagostera, 26

Classificació:

1.- C.B. Guíxols; 2.- A.E. Blanes;
 3.- C.O. Farners; 4.- C.B. Arbúcies;
 5.- C.C.B. Montessori; 6.- C.B. Llagostera.

SÈNIOR FEMENÍ

Resultats Trofeu Memorial Mateu Pell

1.ª fase

Llagostera, 43 - Sols, 42
 Llagostera, 33 - Hostalric, 39
 Lloret, 34 - Llagostera, 43
 Llagostera, 49 - Sant Pau, 33
 Llagostera, 38 - Palamós, 41
 Sils, 47 - Llagostera, 40
 Hostalric, 40 - Llagostera, 41
 Llagostera, 48 - Lloret, 40
 Palamós, 38 - Llagostera, 31

Classificació

1.- C.B. Hostalric; 2.- B.C. Palamós;
 3.- C.B. Llagostera; 4.- C.B.F. Lloret;
 5.- C.B. Sils; 6.- C.P. Sant Pau.

Hoquei sobre patins

L'equip juvenil d'hoquei patins de Llagostera està participant en aquests moments en el primer "Trofeu Federació", organitzat per la Federació d'Hoquei Patins, i en el qual participen equips gironins i barcelonins; això ha fet que, el fins ara, Torneig de Primavera tingui més emoció i importància.

El paper que està fent el nostre equip, no és gaire satisfactori, després d'haver estat eliminats a les semifinals de la lliga 84-85, amb els resultats:

G.E. i E.G., 8 - LACUSTÀRIA, 5
 LACUSTÀRIA, 2 - G.E. i E.G., 3

Després de perdre per una diferència de 3 gols, a la pista del G.E. i E.G., la semifinal agafava un mal camí per a nosaltres; tot i que vam arribar a la mitja part del partit de tornada amb un resultat de 2-0, no es va poder aconseguir la diferència mínima de 3 gols.

L'equip juvenil està passant un període de desmoralització, però ja es prepara per a la propera lliga.

Els resultats d'aquest "trofeu federació" són els següents:

LACUSTÀRIA, 1 -
 PALAU DE PLEGAMANS, 4
 LLORET, 5 - LACUSTÀRIA, 3
 LACUSTÀRIA, 3 -
 ARENYS DE MAR, 6
 RODA DE TER, 8 -
 LACUSTÀRIA, 7
 OLOT, - LACUSTÀRIA,

ALEVINS

Finalitzada la lliga provincial, el nostre equip aleví d'Hoquei Patins participa en el Copa "Federació". Enguany es celebra a nivell de Catalunya i el Llagostera s'ha vist inclòs en el grup 8 amb els següents equips:

Arenys de Mar, Palau de Plegamans, Lloret, Palafrugell i Premià de Mar.

Un grup molt fort, però d'aquesta manera s'agafa experiència.

Els resultats fins l'actualitat han estat els següents:

16-3-85
 ARÈNYS, 6 - LACUSTÀRIA, 1
 24-3-85
 LACUSTÀRIA, 1 - LLORET, 5
 31-3-85
 LACUSTÀRIA, 5 - PALAU PL., 7
 13-4-85
 PALAFRUGELL, 2 -
 LACUSTÀRIA, 10

Hostal el Carril

 Llagostera

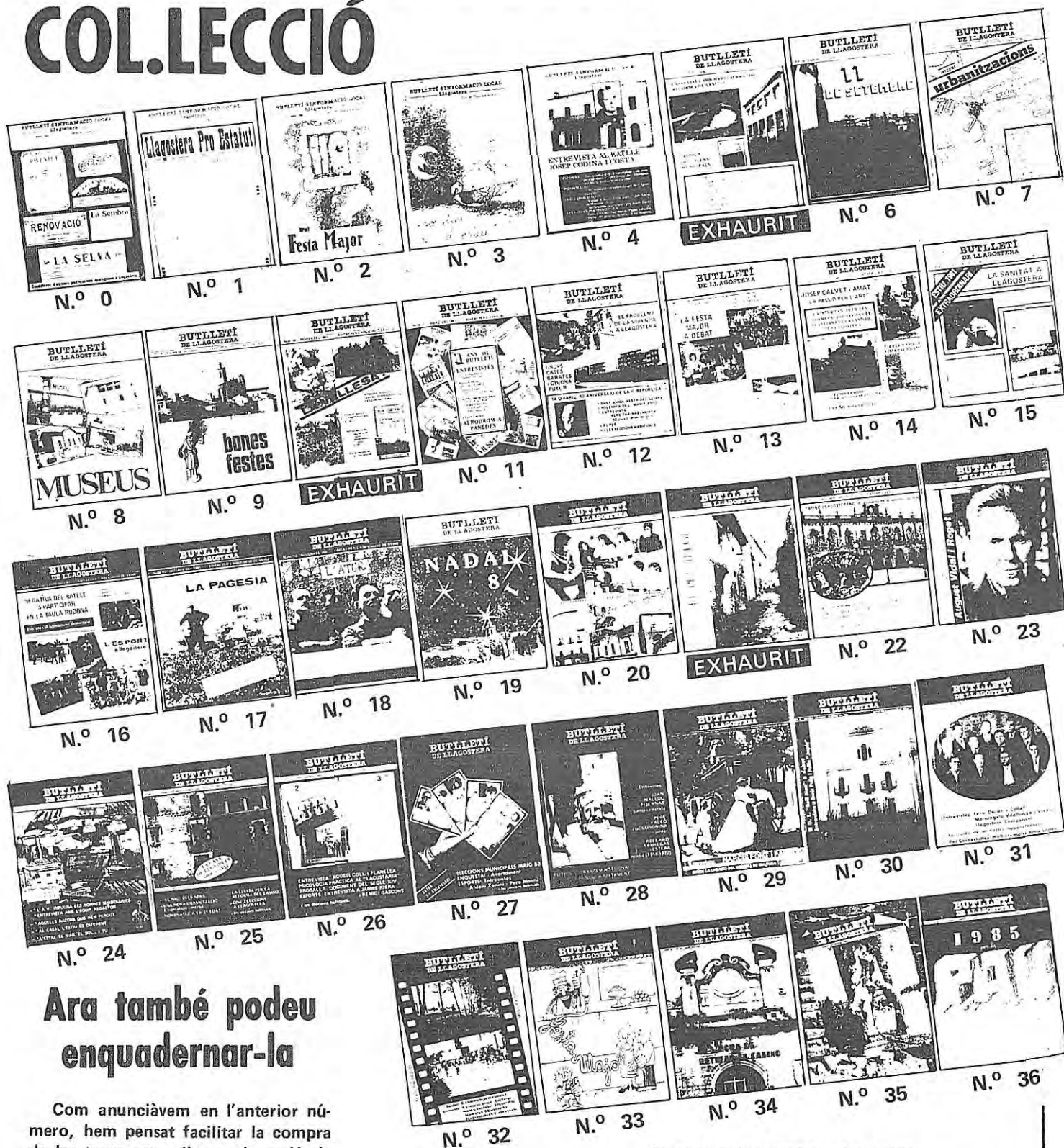
Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

Els hi ofereix els seus serveis de **F**ontaneria
Electricitat
Calefaccio

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96 LLAGOSTERA

COMPLETA LA TEVA COL·LECCIÓ

Ara també podeu enquadrar-la

Com anunciàvem en l'anterior número, hem pensat facilitar la compra de les tapes per a l'enquadració de tots els Butlletins. Tenim una oferta que ronda les cent ptes. per cada una. Sortirien per quatre-centes ptes. (4 volums). Necessitem saber quants lectors esteu interessats en la nostra proposta, ja que, evidentment, no podem encarregar un producte que ens quedi emmagatzemat.

Si algú vol completar les col·leccions, oferim els números endarrerits al preu de cent pessetes cada un (llevat dels núm. 5, 10 i 21 que estan exhaurits —però si voleu podem facilitar-vos números fotocopiats). Si a algú li interessa la col·lecció completa, tret dels mencionats, l'ofrim per dues mil cinc-cents pessetes.

**VIDEO
- CLUB**

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Ramon Gurnés Vall-Iloera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16
Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA (Girona)

**Taller
CASAS**

REPARACIONES DE AUTOMOVILES
Y CAMIONES

Agente

SEAT

Audi

VOLKSWAGEN

Vea nuestra amplia gama Nacional e Importación

HUMET

RIEGO POR ASPERSION - BOMBAS

C/. Camprodón, 49 — Tels. 83.02.25 - 83.02.37

LLAGOSTERA

DINAMICS

...ON ELS DINERS TENEN MÉS VALOR.

*El preus més
interessants*

Passeig Romeu, 32 Telèfon 83 01 56

LLAGOSTERA